

1972 - 5

naša luč

Maj, maj...

Na ovitku: Sv. Marko v Vrbi na Gorenjskem

Razprodaja narodnega ponosa

Pred nedavnim je ljubljanska revija *Sodobnost* objavila pod tem naslovom izpod peresa Cirila Zlobca premišljanje, iz katerega povzemamo glavne misli:

Suženjsko razpoloženje do tujcev je raslo pri Slovencih včasih iz manjvrednostnega kompleksa, mnogokrat iz strahu, zdaj poganja iz povampirjene potrošniške duše, ki „s pesmijo na ustih“ razprodaja svoj narodni ponos.

Pred kratkim je bila v Portorožu „gala predstava“ jugoslovanskih pevskih grl, nekakšen „Portorož fest“, še bolj pred kratkim smo si v dveh nedeljskih večerih lahko ogledali to radost tudi na malih zaslonih. Tudi poslušali smo jo lahko.

Enkratni slovenski dogodek, nesporno! V Portorožu si je to predstavo ogledalo nekaj tisoč dopustnikov, med njimi najbrž tudi kak Slovenec; televizijski prenos je bil namenjen nekaj stotisočem Slovencev, pa vendar: v dveh zaporednih nedeljskih večerih smo poslušali angleške, italijanske, nemške, srbohrvaške in ENO (prevod angleškega teksta) slovensko pesem!

Seveda: tujim gostom, ki so prišli k nam na počitnice, je treba ustreči: naj se počutijo kot doma (začenjamo domnevati, da je ta pregovor naše gore list!) Angleži, Nemci, Italijani, Hrvatje, Srbi, vsem skupaj in vsakemu posebej pa je treba skozi radost pesmi prikriti, da bi utegnil v teh krajih, morda že celo kar ob morju živeti tudi slovenski človek, morda celo predvsem slovenski človek.

Potem pa je treba še prek televizije prepričati ves slovenski narod, da se našim ambasadorjem dobre volje najlepše, najbolj omamno zatresejo glasilke, če skozi njihova grla klokotajo angleški, italijanski, nemški itd. glasovi, samo ne slovenski.

Vem, ni pomoči: takšen je naš čas in takšen je naš svet: na podobnih festivalih v Avstriji, Nemčiji, Italiji, Ameriki in drugih turistično razvitih deželah (prav gotovo tudi v Španiji) kar pokajo lestenci v dvoranah od slovenske pesmi, ki jo pojo tamkajšnji pevci. Drugače prav gotovo ne more biti, saj vendar samo posnemamo veliki svet.

Sem morda surov, če rečem, da je bila to parada neumnosti, politične zagovodnosti (prav glede na tujce), nesramnosti do lastne dežele in naroda!

Pa vendar: ta modna revija neumnosti ne bi bila vredna ne jeze ne jezne zapisa, če ne bi bila simptom in celo logičen izraz neke splošne razprodaje narodnega ponosa. Tako splošne, da se je skoraj ne zavedamo več. Spominjam se kritike na račun kranjskega avtobusnega podjetja, ki se je odločil, da hoče biti Creina, pa ljubljanske sorodne duše, ki se je ob kranjskem zgledu zasramovalo svojega starega imena Ljubljana-transport: menda so se že skoraj ogreli za Viator, kajti važno je, da tujec ime razume.

In tako delujejo že celi štabi propagandistov, reklamnih agentov, psihologov tržišča, turizma in mednarodnih stikov, ki poskušajo najti za sleherno slovensko ime nekaj takšnega, kar tujcu lepo zveni, pa čeprav nič ne pomeni. Pijače na primer smo že vse potujčili, celo stari dolenski cviček je postal imenitni marvin in se tako skoraj pobratil s tržaškim zlatom in uro darwil.

Razprodaja narodnega ponosa cvete kot še nikoli.

naša
luč
1972

mesečnik
za slovence
na tujem

leto 21
maj 1972

Revijo ureja uredniški odbor.

Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Izhaja vsak mesec razen julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	0,95 angl. f.
Avstrija	50 av. šil.
Belgija	120 b. fran.
Francija	13 f. fran.
Švica	12 š. fran.
Nizozemska	9 n. gold.
Nemčija	12 n. mark
Švedska	14 š. kron
Avstralija	3 av. dol.
Kanada	3,5 am. dol.
ZDA	3,5 am. dol.

Razlika v cenah je pogojena zaradi neenakih poštnin v posameznih državah in različnih deviznih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava „Naše luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Erschelungsort:
Klagenfurt

Verlagspostamt:
A-9020 Klagenfurt

Printed in Austria
P. b. b.

5

ime imaš, da živiš

Tako, torej ne hodiš ob nedeljah nič več k maši? Verjemi mi, da mi ni bilo ravno prijetno, ko sem to zvedel.

Res je, da živi vaša skupina precej daleč od „slovenske“ cerkve. Res pa je, da imate v vasi, kjer ste, cerkev s sicer „tujo“ mašo, a z mašo vendarle.

Nedeljo praznujete zdaj na svoj način: s kartami, s pijačo, nekateri še na druge načine...

Če pomislim, da ste doma vedno hodili k maši. In da tudi v tujini prva leta nikdar niste manjkali...

Eno mi je jasno: tebi in tvojim okrog tebe tujina ni bila v blagoslov. Tudi če si boste z v tujini zaslužnim denarjem popravili hišo in hlev, si nabavili traktor in avto, dokupili gozd in polje. Je le precejšnja razlika med stvarmi in stvarmi: med stvarmi, ki jih človek dobi, in med stvarmi, ki jih človek zgubi. Vaša zamenjava se ni izplačala.

Kako to, da vas je ljubezen do maše minila, se sprašujem. Kaj vas je doma res le okolje sililo v cerkev? Kaj je bila vaša vera tako pri vrhu? Ali pa so vašega Boga zamenjali sedaj drugi bogovi: denar, pijača, ženske...

Vem, da ni udeležba pri maši glavno v krščanstvu. Najbolj bistvena je ljubezen. A je udeležba pri maši le neki termometer našega krščanstva. Neki dokaz ljubezni do Boga. In vsekakor najmočnejši vir božje ljubezni, ki nas spreminja iz zagledancev vase v ljudi, odprte za druge. Vse to so razlogi, da mi ni vseeno, ali hodiš k maši ali ne.

Menda še niso iz tvojega spomina povsem splahnele Kristusove besede pri zadnji večerji: „Srčno sem želel to velikonočno jagnje z vami jesti, preden bom trpel?“ In najbrž tudi ne prizor, ko je vzel v roke podpepelnik in izrekel nad njim besede: „To je moje telo.“ In potem kelih z vinom in nad njim dejal: „To je moja kri.“ In naročilo apostolom in njihovim naslednikom: „To delajte v moj spomin!“

Sam božji Sin je navzoč pod podobama kruha in vina. In on se na neviden način daruje svojemu Očetu za nas. Se pravi: spet na neki

način umira, da bi mi živeli. Spet se žrtvuje, da bi nam bilo dobro.

Da se vse to pri maši dogaja, verujemo mi tako, kot so verovali prvi kristjani. Že apostol Pavel je opozarjal svoje vernike, naj ne jedo nevredno od tega kruha in naj ne pijejo nevredno od tega keliha, kajti tako bi jedli in pili lastno obsodbo.

Ni težko razumeti, da je maša kot Kristusova daritev največji zaklad, ki ga Cerkev ima. Zato tudi ni čudno, da je določila udeležbo pri maši kot del praznovanja Gospodovega dne. Kaj drugega naj bi določila, kar bi bilo ji enakovredno?

Seveda tega čudovitega dogajanja pri maši ne čutimo, ne jaz kot duhovnik, ne ti kot vernik. Je pač dogajanje v svetu vere, kjer gre prav za stvari, ki se ne vidijo. A imamo jasne besede v svetem pismu, da je maša res to, kar verujemo, da je. In ljudje, ki so nam to sporočili, so dali tudi za to resnico svoje življenje.

Globoka mora biti vera, da človek doživi mašo, ki jo duhovnik opravi v nerazumljivem jeziku, pri kateri ljudje pojejo tujo melodijo in katerih prizorišča so morda mrzle cerkve. Ali pa se na drugi strani ne čisti ob tem naša vera vsega manj važnega, vsega drugotnega?

Seveda imajo tudi te drugotne sestavine, kot so domač jezik, domače melodije, po našem okusu zgrajena cerkev, velik smisel. Tako človeško je to. Prav zato je toliko slovenskih duhovnikov v tujini, da bi nudili našim ljudem vsaj nekaj domačega. Zato tudi ne more biti vseeno, ali se kdo stalno udeležuje „tuje“ maše, ali pa „slovenske“.

A če ni možnosti k „slovenski“ maši, potem imam dolžnost k „tuji“. Dolžnost udeležbe pri maši ostaja. Seveda pa igra tudi tu veliko vlogo ljubezen, ki jo ima kdo do maše v materinem jeziku. Nekomu bosta že dva kilometra do take maše predaleč, drugemu ne bo dvajset kilometrov preveč.

Dolžnost udeležbe pri maši ostane, naj bo maša taka ali taka. Ne-

deljska maša je kot tisti kamen ob poti, ki me spet spomni na Boga, na mojo večnostno usodo. Spet me poveže z Gospodom, ki je končno edini resnični smisel mojega življenja.

Maša me pa poveže tudi z drugimi: z revnimi in bogatimi, z domačini in tujci, z vso Cerkvijo. Kaj ni to edinstven prizor, ko se vsi

brez razlike zbiramo pred svojim Bogom, da se povežemo v ljubezni z njim in med seboj? Kaj je mogoče od kje drugje pričakovati rešitve za svet kot od teh povezujočih se in za služenje pripravljenih skupin?

V Skrivnem razodetju apostola Janeza beremo, da je Bog sporočil po njem poglavarju neke krajevne

cerkve: „Poznam tvoja dela. Ime imaš, da živiš, pa si mrtev. Zbudi se!“

Upam, da ne veljajo te besede zate in za tiste okrog tebe. Ali vsaj, da ne veljajo več, če so kdaj veljale.

S temi željami te pozdravljam!

Tvoj župnik

akt št. 915-71

POROČILA STA SE Z OSEMNAJSTIMI LETI.

LOČITEV PA JE BILA V SREDO, 15. MAJA, OB 10.25.

OTROKU JE IME ZLATKO.

STAR JE ŠTIRI LETA

IN IMA NEKOLIKO HROMO DESNICO.

OČE IN MATI STA PRALA UMAZANO PERILO

IN SODIŠČE BI BILO NAJRAJE PREDALO

OTROKA DEDKU IN BABICI.

ŽAL IMATA NA ŽALAH PRETESNO SOBICO.

ŠELE OB 13.33 JE OKROŽNI SODNIK

S PRIDRŽKOM DODELIL OTROKA MATERI.

OČE JE NEKAJ PRIPOMNIL O KRIVOGLEDI PRAVICI,

ZARADI ČESAR JE BIL OD SODNIKA OPOZORJEN.

PO OBRAVNAVI JE NAGLO IZGINIL,

KAJTI PRED SODIŠČEM GA JE ČAKALA

MLADOLETNA ČRNOHLAČNICA. IN TAKO JE ZLATKO V SREDO,

15. MAJA, OB 18. URI OSTAL SAM.

DEDKA IN BABICE NI IMEL, VRTEC JE V TEM ČASU ZAPRT,

MATI PA SE JE OB 18.05 ODPELJALA Z EKSPRESOM V HAMBURG.

NEKAJ ČASA JE TAVAL PO POSTAJI

IN OB 18.45 SI JE NA PARTIZANSKI CESTI

KUPIL POMMES FRITES ZA 1 DINAR.

BIL JE ZELO SLAN, KER ZLATKO NI IMEL ROBČKA,

DA BI OBRISAL OČI. OB 20.30 ISTEGA DNE,

TO SE PRAVI, V SREDO, 15. MAJA, SO SE NA LENINOVEM TRGU

ZBRALI JUSTA S SOCIALNEGA, DRUŠTVO PRIJATELJEV MLADINE,

DIPLOMIRANI PEDAGOG FRANJO FRUSTRACIJ

IN LEPO ŠTEVILO ZAINTERESIRANIH STARŠEV.

(Konec na str. 5)

ribiči ljudi

Jezus je, ko se je začelo njegovo delo širiti, potreboval pomočnikov. Tisti, ki jih je bil srečal na bregovih Jordana, so postali njegovi prijatelji. Ker je tako hotel in so to sprejeli, jih je posvetil v svoje učence. Z učenjem po shodnicah in s čudežnimi razodetji je Jezus pokazal tistim, ki bodo hodili za njim, smisel dela, h kateremu jih je vabil.

RIBE, MREŽE, LADJE...

Združene ribiče, kakor so bili Simon in Andrej ter Zebedej z Jakobom in z Janezom, še danes poznamo na Tiberijskem jezeru, pa tudi še v neštetih drugih obalnih krajih, npr. na baskiški obali in na Siciliji, ko so ljudje zaradi težkih in dragih mrež, ladij in raznovrstnega orodja prisiljeni, da se združujejo tako pri delu kakor pri dobičku.

Še danes vidimo ribiče prav na mestu, kjer se je zgodil čudež, kako mečejo šabakah, podoben naši

metalni mreži: okroglo mrežo, ki je navita okoli leve roke, ter jo z desno roko hitro razvijejo in z varno kretnjo spuste s svincem obteženi konec v globino.

Prav tako še danes vidimo zvečer ladje, ki se počasi oddaljujejo od obale, kako nastavljajo mehatten, to je navpične, spodaj obtežene mreže, ki so razpete med plutovinastimi plavači, v katere se ponoči ujamejo ribja krdela.

Jezero je bilo tedaj, kakor je še dandanes, bogato rib. Ob njem je bilo polno ribiških krajev, kot Kafarnaum, Betsajda in Emavs.

Mnoge vrste rib so bile podobne našim, npr. okun, karp in neke vrste ščuke. Druge so bile od njih različne, kot corrocinus, ki nosi mladiče v gobcu in ji še danes pravijo „riba sv. Petra“ ali „riba, ki vpije“ in o kateri so rekli, da napoveduje nesrečo.

V zalivu med Ain-Tabgah in Magdalo ustvarja srečanje mrzle vode, ki jo prinaša Jordan — vanj

se topi sneg s hermonske pobočij — z ono, ki se izliva iz sedmerih toplih kafarnaumskih vrečev, podoben pojav, kakor ga opazujemo na Novi zemlji: kopičenje alg in zato obilico rib.

ZANKE SO SE SKORAJ PRETRGALE

Človeku je, kakor da gleda prizor.

Bilo je nedvomno zjutraj, ker je podnevi konec maja prevroče za delo. Bela megla se še ni dvignila. Jezero se lesketa v biserni barvi. In videti je srebrne sledove ladij. Galaadske gore so kobaltno modre in postajajo vedno bolj temne, ker bo kmalu vzšlo sonce.

Vse je mirno. Beli in modri pelikani se v spanju pozibavajo na vodi, medtem ko so črni morski krogarji že na preži, kjer na obalnih kamnih potrpežljivo čakajo na plen.

Možje se utrujeni in nič kaj zadovoljni vračajo z lova. Vso noč

so lovili. Ker ni bilo lune in niso mogli nadzorovati prehoda ribjih krdel, so razbijali po lesenih predmetih, da bi se prestrašene ribe ujele v mreže. Uspeh jih je razočaral.

Simon, ki se je vračal s svojo skupino v ladjicah, v katerih je bilo prostora za trinajst ljudi, je opazil na bregu Jezusa. Oblegala ga je množica, ki je uporno zahtevala, naj govori, in čudežev.

Učenik se je hotel rešiti, zato je skočil v čoln in se iz njega obrnil k množici na obali.

Ali je morda videl žalost na obrazu prijatelja, ki je bil malo dušen zaradi neuspešnega lova?

„Odrini na globoko in vrzite svoje mreže na lov!“ pravi Jezus, toda ribiški mojster ve, da bi bil poskus zaman:

„Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli.“

Vendar ima tolikšno zaupanje vanj, ki mu je ukazal, da pristavi:

„Na tvojo besedo bom vrgel mrežo.“

Res jo je spustil v vodo in ujela se je tolikšna množina rib, da so se zanke skoraj potrgale. Morali so poklicati še drugo ladjico, da

so skupaj izvlekli mrežo in še sta se ladjici skoraj potopili od teže.

Tako je bil napovedan čudež o milijonih ljudi, ki jih bo ujela božja beseda in jih bo Petrova ladjica povedla v pristan.

ZAPUSTILI SO VSE — NA ENO BESEDO

V prizoru jasno izstopa osebnost Simona Petra. On je namreč lastnik ladjice, njemu je Jezus ukazal in on je izvršil ukaz. V tem trenutku, ki vnaprej prikazuje Cerkev, je on že poglavar, ki ukazuje in vodi. Vendar se spričo čudeža, ki zahteva, da se odloči za ali proti, zmede in jeclja:

„Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!“

Prav tako zbegani so tudi njegovi tovariši. Tudi v njih čutimo dramo dokončne odločitve, ki bo za vedno usmerila njihovo usodo. V glavnem kajpada vedo, kaj pričakuje od njih Učenik. Dovolj so utegnili razmisliti, kar so videli in slišali. Kljub temu so mnogo tvegali in veliko stavili.

„Ne boj se! Odslej boš ljudi lovil!“ pravi Jezus Simonu.

Tedaj so potegnili ladjice na breg, zapustili vse in šli za njim.

Zopet je moč, ki je izhajala iz Jezusa, napravila to, čemur se je zdelo, da se narava upira: bolj ko ribe, ki se premetavajo na dnu ladjice, občudujemo nenadno spremembo v Jezusovih zvestih, ki so dobili silno nalogo, ki pa ji bodo nekoč dorasli. Porajajoča se Cerkev bo počivala na ponižnih jezerskih ribičih, na siromakih brez izobrazbe in omike. Bili so samo ljudje, podobni mnogim drugim: toda en pogled, ena beseda je naredila iz njih prve svetnike.

Daniel Rops

Z VESOLJSKIMI POLETI SE
NAM JE ODPRLA V VESOLJE
MAJHNO OKNO, KI JE PA
DOVOLJ VELIKO, DA VIDIMO
SKOZENJ NE-SKONČNEGA
BOGA IN STVARNIKA.

Wernher von Braun

AKT ŠT. 915-71

(Nadaljevanje s 3. strani)

DO SKLEPOV NI MOGLO PRITI, KER SO MANJKALE GENERALIJE IN DRUGI POMEMBNI PODATKI. (IZJAVE PA SO POSNETE NA TRAK, KI JE SESTAVNI DEL TEGA POROČILA.)

DO 31. MAJA JE ZADEVA POČIVALA.

ZLATKO JE STAL PRED VELEBLAGOVNICO NA PARTIZANSKI CESTI

OD VKLJUČNO 15. DO VKLJUČNO 31. MAJA.

OD KOGA JE BIL OSKRBOVAN S POMMES FRITES

IN VITAMINI,

ŠE NI POVSEM UGOTOVLJENO. IMENOVANEGA DNE, TO JE 31.

MAJA, OB 23.05

JE PRIŠEL MIMO VELEBLAGOVNICE ČRNEC ŠTUDENT GAŠPER UGUMBA.

VRAČAJOČ SE IZ SNG MARIBOR, JE POSTAL IN VPRAŠAL OTROKA: — NKUBI ONGWE ČULUNGA? — ZLATKO GA JE TAKOJ RAZUMEL IN MU PODAL ROKO.

KAKO JE MOGOČE, DA JE MALČEK RAZUMEL, DEŽURNI MILIČNIK JULE PIŠČALKA

NI MOGEL UGOTOVITI.

ISTOČASNO JE BIL NAMREČ ZAPOŠLEN Z UGOTAVLJANJEM NEKEGA LAŽJEGA PROMETNEGA PREKRŠKA.

UGOTOVIL JE LAHKO SAMO TO, DA STA ČRNEC GAŠPER UGUMBA IN ZLATKO

ODŠLA MIMO KOMERCIALNE ŠOLE, TO SE PRAVI, NEKAM PROTI VZHODU.

(DEŽURNEMU MILIČNIKU JULETU PIŠČALKI TUDI NI BILO ZNANO, DA JE ZLATKOV OČE DELOMRZNEŽ

IN DA IMA NJEGOVA MATI ŽE ZAGOTOVLJENO SOBO V HAMBURŠKEM PRISTANIŠČU.) DEŽURNEMU MILIČNIKU JULETU PIŠČALKI

PA SE JE Z VZTRAJNOSTJO IN NJEMU LASTNO IZNAJDLJIVOSTJO

POSREČILO ZVEDETI,

DA JE ZLATKO MED POTJO JEDDEL PALČICE BOBI

IN DA JE BLIZU JEMČEVE VRTNARIJE VPRAŠAL GAŠPERJA UGUMBA:

— KAJNE, STRIČEK, DA ČRNCI NIMAJO ČRNEGA SRČKA? — VEČ O ZADEVI NI ZNANO.

PONAVLJAM PA, DA STA ZLATKO IN GAŠPER UGUMBA

ODŠLA MIMO KOMERCIALNE ŠOLE, TO SE PRAVI, NEKAM PROTI VZHODU.

JANKO ČAR

voda, ogenj, dih, veter

„Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije...“ To pa je dejal o Duhu, ki naj bi ga potlej prejeli tisti, ki so vanj verovali.“ Tako poroča evangelist Janez o Kristusu.

Sveti Duh je kot poživljajoča voda in hkrati žareč ogenj. Beseda ‚duh‘ označuje v jeziku stare zaveze, v hebrejščini, tudi dih in hkrati vejanje vetra.

Voda, ogenj, dih, veter, to so tvarne označbe, ki nakazujejo, kako močan učinek ima Duh božji, če je podarjen človeku.

PIJANI SO!

V mladi Cerkvi opisujejo prime-re izlivov Duha. Poseben poudarek dajejo prvemu, ki se je rodil petdeset dni po Veliki noči, na praznik sinajske zaveze, na judovski binkoštni praznik. Tedaj so ta dar nove zaveze prejeli apostoli in njihovi prijatelji zelo občutno. Zasljali so viharno šumenje vetra, zagledali so ognjene jezike in navdušeno so govorili v tujih jezikih.

Ali je ta govor vsak natanko slšal v prevodu, ne vemo, saj to tudi ni pomembno. Gre za edinstvo, ki

je nenadoma nastala med temi ljudmi. Evangelist Luka izrecno našteva vsa ljudstva: dolga vrsta jih je. Kar se v zgodovini Babilona opisuje kot posebno stanje odtujenosti in sovražnosti, ponazorjeno v mnogih jezikih, to se na binkoštni praznik zasuje v nasprotje. Ljudje postanejo „eno srce in ena duša“.

To je delalo vtis pijanosti. Ko so ljudje to šušljali, je izrekel apostol Peter trezno pripombo: „Ti tukaj niso pijani, kakor mislite, saj je šele tretja dnevna ura.“ Dogodek nas pa uči, kakšen je moral biti vtis: ljudje, ki so bili vsi iz sebe. Ta dar je bil nekaj, kar je človeka zgrabilo in spravilo v zamaknjenost.

V KUHINJI, ŠOLI, DELAVNICI...

Posebni darovi — govoriti v raznih jezikih, prerokovati, ozdravljati — so zdaj veliko redkejši kot v prvih časih. Morda zato, ker je pri

MATI TEREZIJA, po rojstvu Albanka, obiskuje s svojimi sestrami po kalkutskih cestah umirajoče in zapuščene. Njena zamisel in ljubezen do bližnjega rešuje tudi v drugih nerazvitih deželah tisoče ljudi.

Aleksander Solženicin:

Račica

Pred menoj račá rumena račica in smešno vleče svoj belkasti trebušček skozi vlažno travo, spotika se, da se skorajda zvrne s svojih tankih nožic. In čivka: „Kje je moja mati? Kje ste vsi?“

Prave matere pa nima. Koklja, ki so ji podtaknili tudi račja jajca, jo je valila skupaj s svojimi jajci ter dajala vsem isto toploto.

Zdaj, ko se je bližala nevihta, so odnesli njeno zavetišče — obrnjeno košaro brez dna — pod streho in jo pokrili z vrečo. Vsi so tam. Le en kebček se je izgubil. Pridi, moja mala, pridi na mojo dlan.

Le kje se drži v njej življenje? Saj skoraj nima teže, oči so podobne črnim steklenim koraldam, nožice so drobcene kot pri vrabcu. Le malce bi stisnil, pa bi bilo po njej.

Toda račica je topla. Njen nežno rožni kljunček je kot zmanikiran in postaja širši. Na nožicah rastejo plavalne kožice. Rumena je, kakor se njene-mu plemenu spodobi, in že se kažejo majhne, puhaste peruti. In njen značaj je drugačen od značaja bratcev in sestic po gnezdu.

Mi — mi bomo kmalu leteli na Venero. Če se bomo vsi složno poprijeli, bomo v dvajsetih minutah preorali ves svet.

Pri vsej naši atomski moči pa ne bomo nikoli, nikoli mogli, četudi bi nam dali kosti in puh, sestaviti v retorti takele majhne, nebogljene, po teži komaj zaznavne rumene račice.

polaganju temeljev potrebno nekaj drugega kot pri nadaljnji zidavi. Današnji sadovi Duha so bolj 'navadni': taki, ki razsvetlujejo, poučujejo, koristijo, služijo.

Tako navadni so, da so doma povsod, v kuhinji in izbi, v šoli in delavnici. Toda prav ti darovi so najvišji in najgloblji, tako pravi apostol Pavel. Pomembnejše kot zamaknenje je razlaganje, ker to Cerkev krepkeje spodbuja. Večja od govora jezikov je ljubezen. „Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbele.“ Tako je torej Sveti Duh pričujoč v 'najnavadnejšem', v krščanski ljubezni, ker ne obstaja nič večjega kot to 'najnavadnejše'.

Najjasnejši opis tistega, kar dosega Duh, daje apostol Pavel v svojem pismu Galačanom: „Sad Duha pa je ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, zdržnost.“

Ta seznam bi lahko še podaljšali z opisom vsega krščanskega življenja: skrita zvestoba, dobrotljivost, ki pozablja nase (bolniška sestra vse življenje), izpolnjevanje dolžnosti brez mnogih besed (mati, gospodinja), neomajno zaupanje grešnika, da je božje srce večje, vzdržljivost v premagovanju skušnjav, topla dobrota za soseda v stiski, pristna ljubezen do Boga, plamen tihe molitve, potrpežljivost v trpljenju, veselje čiste vesti. Vse to je današnje delo Duha.

Način, kako Duh v nas deluje, ni neodvisen od vpliva temperamenta, navade, porekla. Toda prav z našimi lastnostmi in po njih deluje Duh v nas, tudi tam, kjer ljudje ne vedo, da Sveti Duh biva.

V CERKVI, NA PRIŽNICI, DOMA...

Tudi danes še obstajajo posebni darovi Svetega Duha. Imajo še natančno isti smoter, kot so ga imeli v mladi Cerкви, da namreč na iz-

reden način pomagajo družiti občestvo in ga razgibavati. Današnji posebni darovi pa so videti drugačni kot tisti v mladi Cerкви, saj imamo drugačne potrebe. To so n. pr. izredno učinkovito dušno pastirstvo, razsvetljeno učenje o Bogu, daljnovidno vodstvo, vzgajanje (pri starših in drugih) in običajno krščansko življenje v izredni obliki (pri svetnikih).

Nihče ne more preceniti ljubezni, veselja, miru, potrpežljivosti, prijaznosti, dobrotljivosti, zvestobe, krotkosti in poštenosti, ki so se po voditeljih Cerkve, mogočnih in skromnih, razširjale po tem svetu.

Kako jasno bi se pokazala navzočnost Duha v trenutku, ko bi bil našemu svetu odvzet! Svet bi bil kot dežela, v kateri je usahnila voda. Prej voda ni zbujala pozornosti, toda če je ni, je vse drugače, rodovitna polja se spreminijo v prašne puščave.

Po Holandskem katekizmu

Kršćanstvo v Rusiji pred svojim koncem?

Sovjetski pisatelj in Nobelov nagrajenec Aleksander Solženicin je rusko-pravoslavnega patriarha Pimena pozval, naj z vsemi razpoložljivimi sredstvi zavrne „smrtonosno zatiranje ruske Cerkve po ateizmu“. V svojem pismu patriarhu izraža Solženicin, ki je bil izključen iz Zveze sovjetskih pisateljev in čigar zadnja dela v Sovjetski zvezi niso smela iziti, mnenje, da so voditelji pravoslavne Cerkve „odpovedali“ in s tem prispevali k temu, da utegne sedanji položaj „večno trajati“.

Uradno brezboštvo, piše Solženicin, ne odgovarja čustvovanju ruske duše. „Krščanski nauk o nrvnosti, ki je skozi tisočletja dajal pečat našemu

miselnemu svetu in našemu ravnanju, je izginil.“ Rusija naj bi sedaj izgubljala zadnje znake krščanskega naroda. Zgodovina dežele bi se bistveno bolj človeško odigrala, ko bi pravoslavna Cerkev ohranila svojo neodvisnost od režima in ko bi ljudstvo poslušalo glas Cerkve, kot je to bilo na Poljskem.

Solženicin očita pravoslavni Cerкви v Sovjetski zvezi, da se zanima za težave Azije in Afrike, noče pa videti velikih težav v lastni deželi. Pisatelj kritizira nesvobodo pravoslavnih duhovnikov v ZSSR, ki smejo le maševati v notranjosti cerkva in morajo dobiti za vsak obisk bolnika in za vsak pogreb dovoljenje krajevne oblasti. Od revolucije sem Cerkev v nekaterih pokrajinah sploh ni več navzoča.

„Ne pustite, da bi mi morali priti do spoznanja, da pomeni

Aleksander Solženicin

ruskim cerkvenim voditeljem zemska oblast več kot nebeško kraljestvo in da vam je odgovornost pred ljudmi bolj važna kot odgovornost pred Bogom.“ zaključuje Solženicin svoje pismo.

jack
london

kje si bova spletla gnezdo?

roman o dveh
preprostih
in dobrih ljudeh

Dosedanja vsebina:

Saša Brown, delavka v likalnici, in Billy Roberts, vozač, sta se spoznala na neki prireditvi. Nekaj mesecev kasneje sta se poročila. Preselila sta se v najeto hišico.

Tudi Sašina in Billyjeva prijateljca Bert in Marija sta se poročila.

Skupno življenje Saše in Billyja pa so začeli kaj kmalu pretresati različni udarci: zmanjkalo je dela, delavci so stavkali, prijatelj Bert je bil v nekem spopadu s policijo ubit, Saša je pri tem izgubila še nerojeno deklico, Bertova vdova Marija se je odselila, izginila je tudi čudaška sosedka Mercedes, na katero se je bila Saša zelo navezala.

Zadnje čase se je vračal Bil-

ly domov čedalje bolj pozno in vedno je dišal po viskiju. Stavka mu je jemala notranjo moč.

Neprijazen je bil s Sašo malokdaj, a z druge strani je bil malokdaj res prijazen. Njegovo vedenje proti njej je postajalo moreče. Ni se zanimal zanjo. Čeprav se je z njim vred borila za organizacijo in zvesto vztrajala ob njegovi strani, ji je dajal v svojih mislih le malo prostora. Kadar je z njo prijazno ravnal, je lahko videla, da dela to samo mehanično, kakor je tudi dobro opažala, da so izvirale nežne besede, katere ji je govoril, in milovanja, katerih je bila deležna, iz same navade. Nekdanje neprijetnosti in toplote ni bilo v vsem tem nič več. Včasih, kadar ni bil pijan, se je za trenutek vrnila vanj stara Billyjeva narava, a tudi ti trenutki so postajali čedalje redkejši. Največkrat se je mrko utapljal v svojih skrbeh. Hudi časi in težka bremena borbe med delavstvom in delodajavci so ga utrujali. To je bilo posebno očitno, kadar je spal, zakaj takrat so ga mučile divje sanje; stokal je in mrmral, stiskal pesti in škripal z zobmi, se zvijal in napenjal mišice, obraz se mu je pačil od besnih strasti, grlo mu je goltalo v strašnih kletvah, ki so se na ustnicah drobile in zamirale. In Saša, ki je ležala zraven njega, se je grozila pred tem gostom v svoji postelji, ki ga ni poznala, in mislila na to, kar ji je bila Marija pripovedovala o Bertu. Tudi on je preklinjal in stiskal pesti in v spanju iznova doživljal podnevne boje.

Nekaj je pa Saša jasno videla. V ničemer ni bila Billyjeva premišljena krivda, da je postajal ta drugačni, neprijazen Billy. Ko ne bi bilo stavke, renčanja in prepiranja za zaslužek, bi bil zmerom ostal tisti stari Billy, ki ga je tako neomejeno ljubila. Ta strahota, ki je spala v njem, se ne bi bila prebudila. Nekaj je vstajalo iz spanja, utelešena slika vnanjih okolnosti, takisto okrutna, grda in zla kakor te okolnosti same. Če bi pa stavka dolgo trajala, tedaj se je po pravicah bala, da se ne bi to Billyjevo

drugo, strašno bistvo okrepilo in dobilo še bolj odurnih oblik. Vedela je, da bi to pomenilo polom njenega ljubezenskega življenja. Takega Billyja ni mogla ljubiti in takšen Billy ni bil v sami svoji naravi ne vreden ne zmožen ljubezni. In če je pri tem pomislila na potomstvo, se je zgrozila. To bi bilo prestrašno! V trenutkih takega premišljevanja je vstajala iz njene duše neizogibna tožba človeškega rodu:

„Zakaj? Zakaj? Zakaj?“

A tudi Billy je imel svoja vprašanja, ki ni bilo odgovora nanje.

„Zakaj ne začno stavbni delavci stavkati?“ je ogorčeno vpraševal temo, ki je zagrinjala pota ljudi in pota sveta. „A ne, O'Brien ne bo zagovarjal stavke, in on ima organizacijo stavbenih delavcev pod palcem. Le zakaj ga ne vržejo in ne stavkajo vkljub temu? Zmaga bi bila naša, na vsej črti, s prekrižanimi rokami!“

Potem je nadaljeval: „Kaj nam koristijo delavske organizacije, če niso složne? Za dva centa bi obesil vso to reč na klin in prestopil k delodajavcem. Samo to je, da nočem, vrag naj jih vzame! Če mislijo, da nas bodo spravili na kolena, naj kar poizkusijo — drugega nič ne rečem. A grabi me, grabi me! Ves svet je očitno znorel. V ničemer ni smisla. Kaj pomaga podpirati organizacijo, ki ne more dobiti stavke? Kaj pomaga razbijati stavkokazom glave, ko pa ne prestando prihajajo novi? Vse je narobe — z menoj vred, se mi zdi.“

Taki izbruhi so bili pri Billyju zelo redki in Saša ga je prvokrat slišala, da je tako govoril. Zmerom je bil mračen, svojeglav in osoren. Zdaj se je pridruževal temu še viski, od katerega so se vselej razgomazeli po njegovih možganih črvi gotovosti.

Neko noč se je Billy šele po dvanajstih vrnil domov. Saša je bila v tem večjih skrbeh, ker so pripovedovali, da je bilo prišlo med policijo in stavkajočimi do boja in razbijanja glav. Ko je zagledala Billyja, je njegova vnanost takoj potrdila to govorico. Rokavi

pri suknjiču so bili na pol odtrgani, izpod mehkega, zavihanega ovrtnika je bila izginila pentlja in na oprsju srajce ni bilo nobenega gumba več. Ko se je odkril, je Saša s strahom opazila na njegovih glavi bunko, veliko kakor jabolko.

„Veš, kdo je to napravil? — Tista nemška nesnaga, tisti Herman me je s kijem. Pa bo že prišel dan, ko mu z obrestmi povrnem. In še nekdo drugi je, ki sem si ga zapomnil, da si ga privoščim, kadar bo stavke konec in se stvar nekoliko poleže. Blanchard mu je ime, Roy Blanchard.“

„Pa ne od podjetja Blanchard, Perkins & Cor.?“ je vprašala Saša, ki je izmivala Billyjevo rano in se, kakor po navadi, na vse kriplje trudila, da bi ga umirila.

„Pač — le s to razliko, da je sin starega Blancharda. Česa se je lotil, on, ki v vsem svojem življenju še ni opravljal drugega dela, kakor da razsiplje očetov denar? Za stavkokaza je šel! Komedija, pravim jaz! Časopisi pišejo o njem in ženske, ki teka za njimi, se vse iz uma zgovarjajo: ‚Bog nebeški, ta Roy Blanchard je pa res dečko;

ta pa, ta!‘ Dečko — tak osel! No, prišel bo dan, ko mu pokažem, kaj je dečko. Kar živim, me še niso prsti tako srbeli, da bi koga premikastil.“

Od tistih dob se je Saši zdelo, da je življenje izgubilo svoj poslednji pametni smisel. Postalo je bilo brezumno kakor moreče sanje. Nikake stalnosti ni bilo več v razbrzdanem toku stvari, ki jo je odnašal s seboj v kdove kakšno neznano katastrofo.

Če bi se bila mogla zanesti na Billyja, bi bilo še vedno vse dobro. Njega bi se bila oklenila, pa je ne bi bilo ničesar strah. A blaznost, ki je povsod zmagovala, ga je bila odtrgala od nje. Tako popolnoma se je bil izpremenil, da se ji je zdel skoraj že vsiljiv tujec v lastni hiši.

Duševno je bil res tujec. Drugi človek mu je gledal iz oči — človek, čigar misli so bile polne nasilnosti in sovraštva; človek, ki ni bilo zanj nikjer več dobrega, goreč oznanjevalec vsesplošnega, množičnega zla. Ta človek ni več obsojal Berta, ampak je sam zamolko godrnjal o dinamitu, sabotaži in revoluciji.

Saša si je na vso moč prizadevala, da bi ohranila tisto hladno ljubkost telesa in duha, ki jo je Billy v starih časih tolikanj hvalil. Enkrat samkrat jo je minilo potrpljenje. On je bil tisti dan zelo slabe volje in neka posebna robata in krivična beseda ji je pognala kri v glavo.

„S kom pa govoriš?“ je vzrojila nad njim.

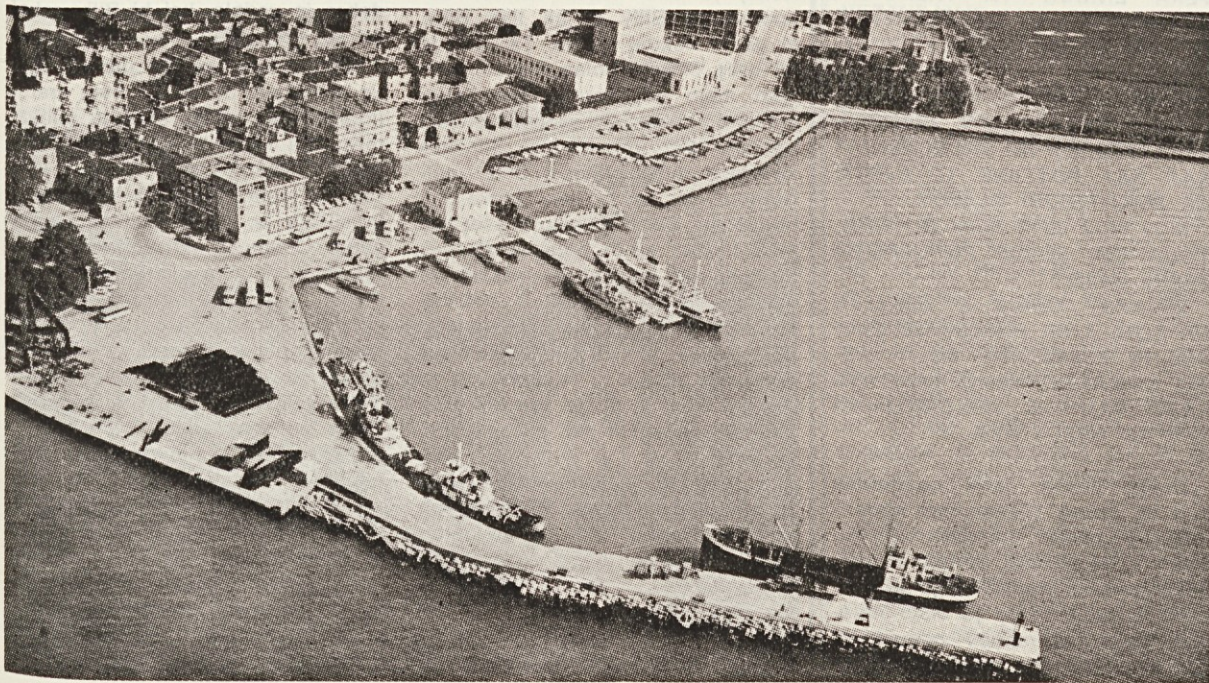
V svoji prepadeni obnemelosti ni mogel drugega kakor zastmeti se v obraz, ki je bil bled od jeze.

„Da se ne drzneš več tako govoriti z menoj, Billy!“ je rekla z zapovedujočim glasom.

„Oh, ali ne moreš razumeti, da sem slabe volje?“ je zamrmral, na pol kakor v opravičilo, na pol izzivalno. „Bog ve, da se imam za kaj jeziti.“

Ko je odšel z doma, se je vrgla na posteljo in jokala, kakor da bi se ji hotelo srce razleteti. Zakaj ona, ki je tako do dna poznala vso ponižnost ljubezni, je bila ponosna ženska. Le ponosni more biti res ponižen, takisto kakor je le močni

Koper — naše okno v svet

kaj pravite?

ZA LJUBEZEN PREMLAD

NAJIN SIN IMA 17 LET IN SE JE ČEZ GLAVO ZALJUBIL V MLA-DO DEKLE, KI JO GRE SKORAJ VSAK DAN ČAKAT IN PREBIJE Z NJO SKORAJ VSAKO PROSTO MINUTO. VEM SICER, DA NAPO-ČI ZA VSAKEGA MLADEGA ČLO-VEKA ENKRAT TA TRENUTEK, VENDAR MENIM, DA ČLOVEK S 17 LETI ŠE NI ZREL ZA LJUBE-ZEN.

ZDAJ JE DRUGO LETO V VA-JENIŠKI ŠOLI IN PO ZATRDILU ŠEFA VESTEN IN SPOSOBEN. A KAJ NAJ POSTANE IZ NJEGA, ČE ZDAJ IZGUBI GLAVO?

MOJ MOŽ JE Z NJIM GOVORIL, TODA SIN SE JE POPOLNOMA ZAPRL VASE.

VEČKRAT ODIDE K DEKLETU NA DOM, KJER POSLUŠAJO PLO-ŠČE IN KLEPETAJO. MI PA DE-KLE KOMAJ POZNAMO. SAMO EN-KRAT NAM JO JE ČISTO NA KRATKO PREDSTAVIL.

Draga gospa, tako nenavadno tudi ni, če se 17-letni fant spopri-jatelj z nekim dekletom. O lju-bezni v tej starosti seveda ni mo-goče govoriti. Najbrž se je vaš sin prvič zaljubil. In to je čisto nara-ven pojav, ki mnogo pomaga k zdravemu razvoju mladega člove-

zmožen popolne krotkosti. A kaj sta pomagala ponos in odločnost, tako se je vpraševala, ko je edini, ki je zanjo kaj pomenil na vsem svetu, izgubljal svoj ponos, svojo odločnost in pravičnost ter vračal hujši del skupnega bremena na njene rame?

In kakor je morala sama prensti bol nad izgubo svojega deteta — to bol, ki je glodala v globini njenega organizma — tako je zdaj sama nosila novo, v nekem pogle-du še večje osebno gorje. Morda ni Billyja zato nič manj ljubila, a njena ljubezen se je izpremenila v nekaj manj ponosnega, manj ver-nega in zaupljivega; sočutje se je mešalo vanjo — tisto sočutje, ki je sorodno zaničevanju. Bila je ne-varnost, da njena zvestoba opeša; že zdaj je z grozo in strahom slu-tila, kako se bo vtihotapilo v njeno srce zaničevanje.

Borila se je za moč, da bi po-gledala temu novemu položaju v oči. Oduščanje se je prikradlo v njeno dušo in odleglo ji je neko-liko, dokler ni pomislila, da v naj-resničnejši, najvišji ljubezni ne sme biti mesta za oduščanje. In spet je jokala in nadaljevala svoj boj. Nekaj je bilo konec koncev nes-porno: ta Billy ni bil tisti Billy, ki ga je nekdanj ljubila. Ta Billy je bil drug človek, bolan človek, prav tako malo odgovoren zase kakor vročični bolnik v svojem divjem deliriju. Biti je morala Billyjeva strežnica, brez ponosa, brez zani-čevanja, ne da bi mu imela kaj oduščati. Saj je tako prenašal vso težo borbe; sredi boja je stal — ni čudo, če se mu je mešalo od udarcev, ki jih je delil in dobival. Če je bilo moči govoriti o kaki kriv-di, tedaj je bila drugje, v zamota-nem redu stvari, ki je delal, da so ljudje zaradi zaslужka renčali drug na drugega kakor psi, ko se pulijo za kost.

In tako se je Saša vzdignila in spet nadela oklep za najtežjo vseh borb v areni sveta — za borbo žene. Pregnala je iz svojih misli vse dvome in vsakršno nezaupa-nje. Odpustila ni ničesar, ker ni ničesar bilo, kar bi bilo potrebova-lo oduščanja. Zaobljubila se je,

da bo brezpogojno verovala v neo-madeževanost in neskaljenost svo-je in Billyjeve ljubezni — v to, da je še vedno jasna, kakor je zme-rom bila in kakor bo spet, ko svet iznova krene na pametna pota.

Ko se je tisti večer vrnil domov, je kot zasilni ukrep sprožila misel, da bi se spet lotila ročnih del in pomagala skrbeti za skupni ob-stanek, dokler se stavka ne konča. A Billy ni hotel o tem nič slišati.

„Saj je vse v redu,“ je spet in spet zatrjeval. „Tebi ni treba de-lati. Preden bo tedna konec, do-bim nekaj denarja pa ti ga prine-sem. In v soboto zvečer pojdeva v gledališče — v pravo gledališče, ne v kino. Harveyevi črni pevci pridejo v Oakland. V soboto zve-čer jih pojdeva poslušat. Dotlej dobim denar, tako gotovo kakor enkrat ena.“

V petek ga ni bilo k večerji. Sa-ša je to obžalovala, zakaj Maggie Donahuejeva ji je bila vrnila po-nev krompirja in dve četrtinki mo-ke, ki jih je bila prejšnji teden vzela naposodo; tečna večerja ga je čakala doma. Saša je kurila do devetih zvečer. Potem je šla spat, čeprav nerada. Rajši bi bila ostala pokonci, pa si ni upala, zakaj pre-dobro je vedela, kaj bi Billy rekel, če se vrne pijan.

Ura je bila pravkar udarila eno, ko je slišala, da so se vrtna vratca odprla. Čula ga je, kako je počasi, težko, že korak ni obetal dobrega, prišel po stopnicah in bezal s klju-čem v vrata. Stopil je v spalnico in slišala je, da je zastokal, ko je sedel. Ostala je mirna, zakaj izkuš-nja jo je poučila o pretirani občut-ljivosti, ki jo povzroča pijača. Skrb-no je pazila, da ga ne bi vznejo-vljila, čeprav le s tem, da bi videl: ležala je in bedela zaradi mene! To ni bilo lahko. Stiskala je pesti, da so se nohti zagreblji v meso, in njeno telo se je krčilo v strastnem, napornem premagovanju. Nikoli še ni bil prišel takšen domov.

„Saša,“ je zaklical s testenim glasom. „Saša!“

Pretegnila se je in zazehala.

„Kaj je?“ je vprašala.

„Ali ne bi prižgala luči? Moji prsti so — sami palci.“

Ustregla mu je, ne da bi ga pogledala. A roke so ji od živčnega razburjenja tako silno drgetale, da je cilinder zažvenketal ob senčnik in je vžigalica ugasnila.

„Nisem pijan, Saša,“ je rekel v temi, z nekakšnim muzanjem v zavaljenem glasu. „Samo po glavi sem dobil dve ali tri... take, da imam dovolj.“

Njen drugi poskus s svetilko se je posrečil. Ko se je obrnila, da bi ga pogledala, je od strahu zavpila. Čeprav je slišala njegov glas in vedela, da je Billy, ga vendar na prvi mah ni spoznala.

Tega obraza še ni bila videla. Zabuhel je bil, ves razbit, barvo je izpremenil, sleherna črta je bila tako stolčena, da samemu sebi ni bil podoben. Eno oko je bilo popolnoma zaprto, drugo je gledalo skozi ozko režo v krvavo podplutem mesu. Koža na enem uhlju je bila videti do malega odrta. Ves obraz je bil zabrekla kepa. Posebno desna čeljust je bila dvakrat tolikšna kakor leva. Ni čudo, da tako zavaljeno govori, je pomislila, gledaje na strahovito razpokane in otekle ustnice, ki so še vedno krvavele.

Slabost jo je obšla ob tem pogledu in njeno srce mu je v silnem valu nežnosti planilo naproti. Zahrepenela je, da bi ga ovila z

rokami, da bi ga božala in tolažila. A zdrava pamet ji je velela drugače.

„Ti ubogi, ubogi fant,“ je vzkliknila. „Reci mi, kaj hočeš, da najprej storim. Nič izkušnje nimam v takih rečeh.“

„Če bi mi mogla pomagati, da se slečem,“ je krotko poprosil s svojim testenim glasom. „Oblekel sem se, še preden mi je vse otrnilo.“

„In potlej tople vode — to ti bo dobro delo,“ je dejala in mu jela oprezno vleči rokav preko zabuhle onemogle roke.

„Saj sem ti rekel, da so sami palci,“ se je nakremžil in vzdignil roko, po strani gledajoč nanjo s tistim ostankom vida, ki ga je še imel.

„Kar sedi,“ je rekla, „in počakaj, da zakurim ogenj in segrejem vodo. To ne bo trajalo niti minuto. Potem te slečem do kraja.“

Iz kuhinje ga je slišala, kako je mrmral sam s seboj in, ko se je vrnila k njemu, je neprestano ponavljal:

„Denarja sva potrebovala, Saša. Denar sva potrebovala.“

Pijan ni bil, toliko je videla. Po

ka. Dokler je to razmerje le oblika dobrega tovarištva, mu ni kaj ugovarjati.

Bolj zaskrbljujoče je to, da se onadva očitno bolje počutita na dekletovem domu kot pri vas. To bi bila grenka stvar.

Jaz bi na vašem mestu deklet večkrat povabil. Potem boste sami videli, kaj tiči za vsem.

Glede napredovanja v poklicu pa si trenutno ne delajte skrbi! Saj je fant vendar vesten, kot pravi.

NEZAUPANJE ME VEDNO BOLJ MORI

NEKA PRIJATELJICA MOJEGA MOŽA ME JE OPOZORILA, DA ME JE MOŽ VARAL. TO JE BILO ZAME KOT STRELA Z JASNEGA, SAJ SI KAJ TAKEGA NE BI BILA NIKOLI MISLILA. VSE MOJE ZAUPANJE SE JE DO KRAJA PODRLO.

Z MOŽEM SVA SICER IMELA RAZGOVOR O TEM, VENDAR ME NI MOGEL PREPRIČATI, DA JE BIL TO LE ENKRATNI SPODRSLJAJ. ZATRJEVAL MI JE, DA ME IMA ŠE VEDNO RAD, KLJUB TEMU PA ME NOČ IN DAN MUČI NEZAUPANJE.

TISTA ŽENSKA JE MEDTEM MENJALA SLUŽBO. KOT JE BAJE REKLA, NOČE MOTITI NAJINEGA ZAKONA. TODA KDO MI JAMČI, DA SE KAJ TAKEGA SPET NE PONOVI?

MOJ MOŽ JE V PODJETJU CENJEN IN VERJAMEM MU TUDI, DA O TEM NIHČE NIČESAR NE VE RAZEN PRIJATELJICE, KI ME JE OBVESTILA, IN JI MOŽ OČITA MAŠČEVALNOST. KLJUB TEMU SEM UŽALJENA, DA SEM TU KOT PREVARANA ZAKONSKA ŽENA. NAJHUJE JE TO, DA SI SPLOH NE UPAM VEČ PUSTITI MOŽA SAMEGA, IZ BOJAZNI, DA BI SE MOGEL DOGODEK PONOVI.

Draga gospa, da vse vaše misli krožijo samo okrog iste črne pike, dobro razumem. Bolečina, razočaranje, užaljen ponos — vsakega nekaj je. Katera žena bi občutila drugače?

Kanal ob Soči

Istočasno pa se sprašujem, kaj je to „dobro prijateljico“ vašega moža napotilo, da vam je ta „korak s poti“, ki je bil vendar enkratni spodrsrlaj, prinesla „toplo“ na nos. Nikakor se ne morem znebiti suma, da stojita za to „resnicoljubnostjo“ nevoščljivost in ljubosumnost. Morda bi ona sama rada prevzela vašega moža.

Da je ona druga ženska takoj potegnila črto čez vse in odpovedala službo, dokazuje uvidevnost in željo, da stvar razčisti.

S svojim možem ste se torej razgovorili. Gotovo ste tudi ugotovili, kje kaj šepa in kaj bo treba popraviti.

Prizadevate si, da rešite zakon. Če vam je res do tega, morate premagati svoje sumničenje. Nezaupanje ugonobi vsako skupnost.

ALI LAŽE IZ NAVADE?

SPOZNAL SEM DEKLE, KI, KAKOR VSE KAŽE, LAŽE IZ NAVADE. POSEBNO NEPRIJETNO MI JE, KER MISLI, DA JAZ PRAV TAKO LAŽEM.

KAJ LAHKO STORIM, DA BI JI

njegovem blebetanju je spoznala, da se mu nekoliko blede.

„Ta človek je bil presenečenje,“ je nadaljeval, ko ga je spet začela slačiti. Le po drobtinicah si je sestavljala, kaj se je bilo zgodilo. „Neznanec je bil, iz Chicaga. Obesili so mi ga iznenada. Tajnik ‚Elitnega kluba‘ me je opozoril, da bom imel polne roke posla z njim. Pa bi ga bil zmoget, če bi bil v formi. A petnajst funtov manj teže in nič vaje, to ni forma, kaj? Ne glede na to, da sem zadnji čas dokaj redno pil in nisem imel sape.“

A Saša, ki mu je zdaj slačila srajco, ga ni več poslušala. Kakor prej njegovega obraza, tako zdaj ni mogla spoznati njegovega krasnega mišičastega hrbta. Bela površina svilnate kože je bila raztrgana in krvava. Večina odrtin je bila vodoravnih, čeprav tudi pokončnih ni manjkalo.

„Kako si dobil vse to?“ je vprašala.

„Od vrvi. Tolikokrat sem priletel nanje, da se nerad spominjam. Hej, ta mi jih je naložil! A zdržal sem vendarle. Ni me mogel užugati. Take reči še nisem doživel. ‚Čikaški strah‘ mu pravijo. Odkrijem se mu. To ti je medved! A jaz bi ga bil ugnal v kozji rog, če bi bil v formi in bi bil imel svojo sapo.“

Saša je imela solzne oči; razjokala bi se bila nad zbitim telesom svojega lepega, bolnega dečka.

Ko je nesla njegove hlače v drugi konec sobe, da bi jih obesila, je v njih zažvenketal denar. Poklical jo je nazaj in vzel iz žepa prgišče srebra.

„Potrebovala sva denar, potrebovala sva denar,“ je mrmral spet in spet, zaman se trudeč, da bi preštel novce. In Saša je videla, da se mu iznova začenja blesti.

Srce jo je zabolelo, zakaj nehotе se je spomnila grenkih misli, ki so ves minuli teden ogrožale njeno vero v Billyja. Billy s svojo čudovito moško telesnostjo je bil vendarle samo deček, njen deček. Zaradi nje, zaradi hiše in pohištv, ki sta bili hiša in pohištvo njiju dveh, se je bil izpostavil tej strašni kazni in jo prestal. To je sam pri-

znal zdaj, ko se je komaj zavedal, kaj govori. „Potrebovala sva denar,“ je ponavljal. Ona torej ni bila tako izbrisana iz njegovih misli, kakor je domnevala. Tu, v polnezavestnem položaju, ko se je odkrivalo golo ogrodje njegove duše, je stopala misel nanjo spet na vrh. Potrebovala sva denar. Sva — midva!

Solze so ji polzele po licih, ko se je sklanjala nad njim, in zdelo se ji je, da ga ni še nikoli toliko ljubila kakor zdaj.

„Na, ti preštej!“ S temi besedami je opustil naporni posel in ji podal denar. „Koliko je po tvojem?“

„Devetnajst dolarjev petintrideset centov.“

„Tako je... toliko dobi premagani... dvajset dolarjev. Popil sem kozarec ali dva in nekaj drugih sem pogostil, ne vštévši električne. Če bi bil zmagal, bi jih bil dobil sto. Zato sem se tudi bil. Potem bi bila nekaj časa rešena skrbi. Vzemim in spravi. Bolje je ko nič.“

V postelji od bolečin ni mogel zaspati. Uro za uro se je trudila z njim, mu obnavljala tople obkladke na oteklinah in lajšala skelenje odrtin s tem, da jih je s konci prstov na vso moč nežno mazala s kremo. On je medtem blebetal in blebetal, čeprav ga je večkrat premagalo, da je zastokal, in vnovič preživljal boj, iščoč olajšanje v tem, da je pripovedoval Saši svoje gorje, tarnal nad izgubo denarja in dajal duška boli, ki jo je trpel njegov ponos. Zakaj ta užaljeni ponos ga je skelel veliko huje od vseh telesnih ran.

V naslednjih dneh so Billyjeve otekline splahnele in odrtine so se presenetljivo hitro zacelile. To naglo zaceljenje je dokazovalo, da je imel zdravo kri. Ostale so samo potplutbe, ki so bile na tako plavem obrazu, kakor je bil njegov, še posebno vidne.

Sašina domišljija vzlic živahnosti ni uganila bližajoče se katastrofe, kakršna je nazadnje res prišla.

Harmon, kurjač, ki je stanoval pri njiju, se je bil nekoč, ko je od-

hajal na delo, ustavil v kuhinji in jel pripovedovati Saši o včerajšnji železniški nesreči v Alviških močvarah. Ob koncu povesti je stopil v kuhinjo Billy. Po mrkem svetlikanju njegovih oči izpod težkih trepalnic je Saša uganila, da je bil pil. Grdo je pogledal Harmona in se s hrbtom naslonil na steno, ne da bi privoščil njemu ali Saši pozdrav.

Harmon je čutil mučnost položaja in izkušal utajiti zadrego.

„Ravnokar sem pripovedoval vaši ženi —“ je pričel, a Billy mu je besno segel v besedo.

„Meni nič mar, kaj ste ji prepovedovali. A nekaj vam moram povedati, gospod Onegá. Moja žena vam je že večkrat postlala posteljo, nego je meni pogodu.“

„Billy!“ je vzkliknila Saša z obrazom, plamenečim od zamere, užaljenosti in sramu.

Billy se ni zmenil zanjo. Harmon je dejal:

„Ne razumem —“

„No,“ mu je pojasnil Billy, „vaš obraz mi ne ugaja. Na poti ste mi — spravite se! Izginite! Ali me razumete?“

„Ne vem, kaj ga je obsedlo,“ se je Saša hlastno obrnila h kurjaču. „Samemu sebi ni podoben. Oh, sram me je, tako me je sram!“

Billy se je obrnil k njej.

„Drži jezik za zobmi in ne vtikaj se v to!“

„Ali, Billy,“ se je uprla.

„In ven se spravi! Pojdi v drugo sobo!“

„No, čujte,“ se je oglasil Harmon. „Res lepo ravnate s poštenim človekom.“

„Še prelepo ravnate z vami, kakor kaže,“ je bil Billyjev odgovor.

„Najemnino sem redno plačeval, mar ne?“

„Glavo bi vam razbil. Pravzaprav ne vidim, zakaj vam je ne bi.“

„Če to poizkusiš, Billy —“ je pričela Saša.

„Še vedno tukaj? No, če sama ne greš v drugo sobo, ti bom jaz pomagal.“

Njegova roka jo je zgrabila za komolec. Trenutek se je upirala njegovi moči. Šele ta mah, ko so

ji njegovi prsti mečkali meso, je to moč popolnoma spoznala.

V sprednji sobi se je ihte zgrudila v naslanjač, saj drugega ni mogla, in jela vleči na uho, kaj se bo zunaj zgodilo.

„Ostal bom do konca tedna,“ je rekel kurjač. „Plačal sem naprej.“

„Nikar se ne moti!“ je začula Billyjev glas, zategnjen, da ga ni bilo konca ne kraja, a vendar drhteč od gneva. „Če hočeš ostati zdrav, ne moreš dovolj hitro izginiti od tod — ti in tvoja ropotija. Vsak trenutek me utegne zgrabiti.“

„Oh, saj vem, da ste surovina —“ je pričel kurjačev glas.

Tedajci se je začul udarec — o tem ni bilo dvoma; žvenket razbitega stekla; ruvanje pri zadnjih vratih — in nato padec nečesa težkega po stopnicah. Slišala je Billyja, kako se je vrnil v kuhinjo in hodil okoli, ter uganila, da pometa razbito šipo kuhinjskih vrat. Nato se je umil pri izlivku, si žvižgaje obrisal obraz in roke ter stopil v sprednjo sobo. Ni se ozrla nanj. Preveč nesrečna je bila, preveč žalostna. Neodločno je obstal, videti je bilo, da okleva.

„V mesto moram,“ je rekel nazadnje. „Organizacija ima shod. Če se ne vrnem, imej to za znamenje, da me je ta tepec naznanil policiji.“

Odprl je sprednja vrata in obstal. Vedela je, da jo gleda. Nato so se vrata zaprla in slišala ga je, kako je odšel po stopnicah.

Saša je bila kakor omamljena. Mislila ni ničesar. Saj niti ni vedela, kaj naj misli. Vsa reč je bila tako nerazumljiva, tako neverjetna. Z zaprtimi očmi je vznak ležala v naslanjaču. Glava ji je bila skoraj prazna, tolikanj jo je tlačil svinčeni občutek, da je vse pri kraju.

Glasovi otrok, ki so se igrali na ulici, so jo zdramili. Znočilo se je bilo. Dotipala se je do svetilke in jo prižgala. V kuhinji se je z drhtečimi ustnicami zastrmela v siromašno, na pol pripravljeno večerjo. Ogenj je bil dogorel. Voda, v kateri se je kuhal krompir, je bila povrela. Ko je vzdignila pokrovko, je zadišalo po smoji. Vestno je ostrgala in pomila lonec, spravila

DOKAZAL, DA SE MI ZDI SAMO PO SEBI UMEVNO, DA GOVORIM RESNICO? MNOGO MI JE DO TEGA ODGOVORA ZATO, KER BI HOTEL SPOZNAVSTVO S TEM DEKLETOM OHRANITI IN KER UPAM, DA OBSTAJA MOŽNOST, DA MEDSEBOJNO NEZAUPANJE ODPRAVIVA.

Lažnivost je za vsako prijateljstvo in življenjsko sožitje nekaj neznosnega.

Kdor bi se hotel proti temu boriti, bi moral poseči največkrat daleč nazaj, kajti razlog je treba iskati najčešče v preteklih doživljenjih ali okolnostih. Ljudje, ki so bili v otroški dobi deležni premalo ljubezni in občutka varnosti, ki so bili morda zapostavljeni, se nagibajo nemalokrat k lažnivosti, včasih celo k prekanjenosti. Da bi prišli do jasnosti, bi morali poiskati sledi v preteklosti. Morda bo postalo marsikaj bolj razumljivo. Mogoče potrebuje prav tak človek mnogo ljubezni, zaupanja in varnosti.

Če bo to dekle spoznalo, da ima v Vas razumevajočega prijatelja, bo marsikaj spremenilo. Ne pričakujte pa bliskovitih sprememb, kaj-

ti, kar se je skozi leta skrivilo, tega ni mogoče od danes do jutri izravnati. Če pa bi se izkazalo, da Vaš trud ne vodi k cilju, Vam svetujem, da zvezo razderete. Kjer manjka zaupanja, tam manjka tudi bistvenega dela sreče.

ZAKAJ BI SI KOMPLICIRALI ŽIVLJENJE?

NEKATERI LJUDJE SO NARAVNOST MOJSTRI ENOSTAVNEGA ŽIVLJENJA: IZOGNITI SE ZNAJO VSAKI ZAMOTANOSTI IN KOMPLICIRANOSTI. DRUGI SO MOJSTRI PRAV V NASPROTNEM, KOT DA BI SE HOTELI RAVNATI PO NAČELU: ZAKAJ ENOSTAVNO, ČE JE MOGOČE KOMPLICIRATI? VEČINA LJUDI PA SPADA K TRETJI SKUPINI, PRI KATERI JE VSAKEGA NEKAJ: ENOSTAVNOSTI IN KOMPLICIRANOSTI. SEVEDA JE NAJBOLJ UDOBNO, ŽIVLJENJA SI NE KOMPLICIRATI, ČE JE TO MOGOČE.

V KATERO OD NAVEDENIH SKUPIN SPADATE? ODGOVORITE NA NASLEDNJA VPRAŠANJA!

1. Ali bi najraje uslugo, ki vam jo je kdo naredil, takoj povrnili?

kuhinjo v red in narezala krompirja, da bi ga jutri oprazila. Nato se je z isto natančnostjo spravila spat. Njena popolna mirnost je bila kar nenaravna — tako nenaravna, da je zaprla oči in malone isti mah zaspala. Pa tudi zbudila se ni, dokler ni sonce zalilo sobe.

Ta noč je bila prva, ki sta jo z Billyjem prespala vsaksebi. Sama nad seboj je osupnila, da ni bedé ležala v postelji in trepetala zanj. Ležala je s široko odprtimi očmi, skoraj brez misli v glavi, dokler ni bolečina v lakti zbudila njene pozornosti. Tam jo je bil Billy prijel. Ko je pogledala zmečkanó meso, je videla, da je bilo strahovito počrnelo in posinjelo. Zavzela se je, ne toliko nad mislijo, da jo je tolikanj surovo zgrabil on, ki ga je ljubila bolj od vsega na svetu, kolikor nad zgolj telesnim dejstvom, da je mogel stisk, ki je trajal samo trenutek, napraviti toliko škode. Moška moč je bila strašna reč.

Šele ko se je oblekla in zakurila, je jela misliti na bolj nujne reči. Billy se ni bil vrnil. Potemtakem je bil zaprt. Kaj naj zdaj stori? S človekom, ki se je vedel tako kakor on, seveda ni bilo več moči skupaj živeti. A tedaj se je oglašila druga misel: Ali je bilo res nemogoče? Nazadnje je bil vendarle njen mož. V dobrih in slabih dneh — ta stavek se je spet ponavljal nekje v ozadju zavesti, enolična spremljava njenih premišljevanj. Pustiti ga, je bilo toliko kakor, vdati se.

Saša je položila to reč pred sodni stol spomina na svojo mater. Ne, Daisy se ne bi bila nikoli vdala. Daisy je bila bojevница. Tedaj se je morala tudi ona, Saša, boriti. Poleg tega — to je rada priznala, čeprav le hladno in mrtvo — poleg tega je bil Billy boljši od večine soprogov. Boljši od kateregakoli soproga, ki je bila kdaj slišala o njem — tako je sklenila, misleč na njegovo nekdanjo rahločutnost in obzirnost pri toliko prilikah.

Ob enajstih je dobila gosta. Bil je Bud Strothers, Billyjev tovariš v stavkarski stražni službi. Povedal ji je, da se je Billy odrekel pravici položiti varščino, da je odbil za-

govornika, zahteval, naj ga postavijo pred sodnika, se priznal krivega in bil obsojen na šestdeset dolarjev kazni ali trideset dni zapora. Takisto ni dovolil, da bi tovariši plačali globo namesto nje-ga.

„Ob vso pamet je,“ — tako je končal Strothers. „Nič si ne dá dopovedati. Pravi, da hoče odseti svojo kazen. Sodim, da si je preveč redno omakal grlo — od tega ima zdaj zmedeno glavo. Nate, to pisemce mi je dal za vas. Kadarkoli bi česa potrebovali, pošljite pome. Vsi naši fantje se bodo zavzeli za Billyjevo ženo. Naši ste, saj veste. Kako je zastran denarja?“

Ponosno je utajila vsako denarno stisko in šele, ko je gost odšel, je prebrala Billyjevo pismo:

„Draga Saša — Bud Strothers ti bo prinesel te vrstice. Zastran mene ne bodi v skrbeh. Popil bom svoje zdravilo. Zaslužim ga, to sama veš. Menda sem čisto ponorel. A vendar mi je žal tega. Če boš potrebovala denarja, ti ga bo dala organizacija. Z blagajnikom je vse urejeno. Čez mesec dni bom spet zunaj. In, Saša, saj veš, da te imam rad, le sebi reci, da mi to odpustiš, pa ti ne bo treba nikoli več ničesar odpuščati.

Billy.“

Takoj za Budom Strothersom sta prišli Maggie Donahuejeva in gospa Olsenova, da bi jo kot dobri sosedí nekoliko ohrabрили, obe sta ji prizanesljivo ponudili svojo pomoč in skrbno opustili vsako nepotrebno besedo o Billyjevem položaju.

Popoldne se je oglašil James Harmon. Šepal je nekoliko in Saša je uganila, da si kar moči prizadeva in skriva ta dokaz svoje poškodbe. Hotela se mu je opravičevati, pa je ni poslušal.

„Ničesar vam ne očitam, gospa Robertsova,“ je dejal. „Vem, da vi niste krivi. A vaš mož ni čisto pri pameti, se mi zdi. Imelo ga je, da bi se zbil s komerkoli, in nesreča je hotela, da se je spotaknil ravno obme — to je vse.“

„A vendarle —“

Kurjač je zmajal z glavo.

„Saj vem, kako in kaj. Tudi jaz se svoje dni nisem ogibal pijači in sem napravil marsikatero neumnost. In žal mi je, da sem ga naznanil. Pa kaj, ko sem bil sam ves divji. Zdaj sem se ohladil in se ke-sam, da sem to storil.“

„Strašno dobri ste in prijazni,“ je dejala. Nato je obotavljajoč se izpregovorila o tistem, kar jo je težilo.

„Zdaj... zdaj ne morete ostati tu, ko je on... ko ga ni doma, saj veste.“

„Da, ne spodobi se, jelite? Veste kaj: zdajle pospravim svoje reči in pojdem, potlej pa, do šestih zvečer, pošljem z vozom ponje. Nate ključ od kuhinjskih vrat.“

Naj se je še tako branil, vendar ga je prisilila, da je vzel ostanek najemnine nazaj. Pri slovesu ji je prisrčno stisnil roko in izkušal dobiti od nje obljubo, da se vsak čas obrne do njega, če bi potrebovala denarja na posodo.

„Vse v redu,“ ji je zatrdil. „Oženjen sem in dva dečka imam. Eden je slab na pljučih, pa je šla z njima v Arizono, da tam taborijo pod milim nebom. Železnica nam je pripomogla z brezplačno vožnjo.“

In ko je odšel po stopnicah, se je sama pri sebi čudila, da more živeti na tem blaznem, okrutnem svetu tako dober človek.

Mali Donahue ji je vrgel v hišo neprodan večerni list in Saša je našla v njem kar pol stolpca o Billyju. Prijazno res niso pisali. Člankar je omenjal dejstvo, da je bil stopil pred policijskega sodnika z očmi, še črnimi od prejšnjih preteпов. Opisoval ga je kot bandita, razbojnika, suroveža in poklicnega pretepača, čigar članstvo je delavskim organizacijam v sramoto. Napad, ki ga je sam priznal, je bil ostuden in neupravičen. Če bi bili vsi stavekajoči vozniki taki, bi bilo za Oakland edino pametno, da bi razpustili organizacijo in vsakega člana posebej spodili iz mesta. In končno se je list pritoževal, da je sodba premila. Vsaj šest mesecev bi bil moral dobiti. Omenjal je, da je sodnik izrazil obžalovanje, ker ga ni mogel obsoditi na pol leta. Ovira je bila

namreč v tem, da so bile ječe že tako prenapolnjene z ljudmi, ki so bili v sedanjih stavkah zagrešili nasilstva.

Ko je Saša tisti večer legla spat, je prvokrat občutila, kaj pomeni zapuščenost. V glavi ji je vrelo kakor vrtinec in njeno spanje so prekinjali jalovi poizkusi, da bi zgrabila Billyja, ki se ji je zdelo, da bi moral ležati zraven nje.

Nazadnje je prižgala svetilko in obležala z odprtimi očmi. Strmela je v strop ter spet in spet premišljevala podrobnosti nesreče, ki jo je bila vrgla ob tla. Čutila je, da bi mogla odpustiti in vendar ne more. Udarec v njeno ljubezensko življenje je bil preveč neusmiljen, preveč surov. Njen ponos je bil prehudo ranjen, da bi se bila mogla v mislih popolnoma vrniti k onemu drugemu Billyju, ki ga je ljubila.

Vino v glavo, pamet iz glave, je ponavljala sama pri sebi. A ta pregovor ni zadoščal v odvezo možu, ki je spal ob njeni strani in kateremu se je bila posvetila. Jokala je v samoti svoje preširoke postelje, si prizadevala, da bi pozabila Billyjevo nerazumljivo okrutnost, in celo z omotično nežnostjo naslanjala lice na bolečo laketo. A užaljenost je še vedno gorela v njej, neutolažljiv plamen upora zoper Billyja in zoper vse, kar je bil Billy storil. V njenem grlu je bilo vse suho, v prsih je kljuvala zamolkla bolečina, ki ni hotela odnehati, in občutek, kakor da je vsega konec, ji je tlačil srce. Zakaj? Zakaj? A uganka sveta ji ni dala odgovora.

Skalni nasip je imela Saša posebno rada. Širna, velika prostost je bila tam, ki jo je nehote poizkušala vdihavati. Razprostirala je roke, da bi jo objela in sprejela vase. To je bil naravnejši, pametnejši svet. Razumela ga je — razumela je zelene rakovice z obledelimi kremplji, ki so jadrno ušle, če si se jim približal. Ob oseki jih je gledala, kako so se pasle po zelenem halogastem skalovju.

(Se bo nadaljevalo)

2. Ali zlahka prepustite kakšno delo podrejenemu, o katerem veste, da ga bo prav tako dobro opravil kot vi?

3. Ali živite s hišnikom v miru?

4. Ali radi delite nasvete in ste nezaupljivi?

5. Ali so vam prepri kar nekam pogodu?

6. Ali nikdar ne gledate filmov z žalostnim koncem?

7. Ali imate pri hiši psa ali mačka?

8. Ali imate najrajši preproste jedi?

9. Ali si rečete v težavnem položaju, da bo že čas stvari urediti?

10. Ali ste se že kdaj ponudili prijateljski družini, da bi popazili na njihove otroke?

11. Kadar ste prišli navzkriž s policijo (npr. pri vožnji avta), ali ste znali molče sprejeti kazen?

12. Ali skušate vselej znanca, ki sta se sprla, spet spraviti?

13. Ali znate najti vsaj malo od-mora tudi sredi najhujšega dela?

14. Ali vas vedno obdaja kopica prijateljev?

15. Ali se vselej pomujate neprijetnosti brž pozabiti?

ZAPIŠITE SI PO ENO TOČKO ZA VSAK ODGOVOR Z DA NA VPRAŠANJA 1, 4, 5, 7, 10, 12, 14, IN PRAV TAKO PO ENO TOČKO ZA ODGOVOR Z NE NA VPRAŠANJA 2, 3, 6, 8, 9, 11, 13, 15.

SEDAJ TOČKE SEŠTEJTE!

ČE IMATE VEČ KOT 10 TOČK, si bo treba življenje čimprej poenostaviti, sicer bo vedno bolj zamotano in težko.

ČE IMATE 5 DO 10 TOČK, potem nadaljujte s svojim dosedanjim ravnanjem, kajti nahajate se v zlati sredi.

ČE IMATE MANJ KOT 5 TOČK, tedaj se bo treba začeti zanimati za druge. Nevarnost je, da postanete egoist, če že niste.

slovinci

po evropi

anglija

BEDFORD — 25. junija bo v tem mestu imel *slovensko novo mašo* g. Janez Mlakar. Slovesnost se bo pričela ob 12.30 v cerkvi Holly Cross (355, Goldington Road). Vse rojake prisrčno vabimo!

17. marca smo spremili k večne-

Majda Kirar in John Birtwistle sta 18. marca sklenila zakonsko zvezo v cerkvi Kristusa Kralja v mestu Burnly. Novoporočencema čestitamo in želimo mnogo sreče!

mu počitku gospo J. Nemeti, ki je po krajši bolezni *umrla* v starosti 75 let. Naj počiva v miru do dne vstajenja! Vsem žalujočim izreka-mo globoko sožalje!

avstrija

ŠTAJERSKA

GRADEC — Na cvetno nedeljo, ko smo bili po srcu že napol doma ali v razpoloženju velikega tedna, so člani avstrijske Delavske katoliške akcije v Gradcu in drugod presenetili javnost z letakom, ki ni bil popisan le nemški. Letak opozarja Avstrijce na nas, tuje delavce, ki smo kot zaželeni in koristna delovna moč postavljeni sicer v središče težkih del, v življenje pa potisnjeni nekam ob stran. Glavna misel letaka je: „Iskali smo delovno moč — prišli pa so med nas ljudje.“ Da, ljudje smo polnovredni, ljudje z dobrimi in slabimi lastnostmi, z veliko dobre volje, četudi ljudje drugačnega jezika in navad. Močno smo veseli tega letaka, ki opozarja Avstrijce na nas, na njihove dolžnosti do tujih delavcev. V hrvaščini in slovenščini navaja letak tudi verska in kulturna središča, na katera se morejo tuji delavci obračati. Pravzaprav lepa setev za Veliko noč! Ali bo vzkliła? Bo rodila tudi kaj sadov? Na vsak način bodimo mi med seboj solidarni; ostanimo Slovenci, dobri katoličani, bodimo značajni ljudje! V poštenju naj bomo povezani tudi z domačimi in tujimi sodelavci. Izkazati se hočemo vredne zaupanja in dobrohotnosti, ki ju omenja letak. Vsaka zloraba in zapostavljanje pa nas boli in draži. Za letak in njegovo vsebino se mladim avstrijskim katoliškim delavcem iskreno zahvaljujemo!

PREDARLSKA

Ko je bilo leta 1967 srečanje v Nemčiji živečih Slovencev v Derendingenu pri Tübingenu, so predarlski Slovenci navezali tudi stike s tamkajšnjim župnikom Döttlingom. G. Döttling župnikuje namreč

na fari, kjer je pred 400 leti opravljal isto službo Primož Trubar, utemeljitelj slovenskega knjižnega jezika. Zdaj je prišlo povabilo k udeležbi pri odkritju križa na kraju, kjer je bil verjetno naš veliki Trubar leta 1586 pokopan. O proslavi sami je govor na drugem mestu. Predarlski Slovenci pa so uporabili to priliko, da so si kar v dveh avtobusih poblize ogledali württemberško deželo. Posebno velik vtis je nanje napravila mogočna stolnica v Ulmu s 161 m visokim cerkvenim zvonikom, najvišjim na svetu. Tudi osrednja cerkvena ladja je silno visoka in v smislu gotске arhitekture opominja: Kvišku srca! Pobožno so si ogledali notranjost cerkve, zlasti bogato izrezljan cerkveni kor, ki težko najde par na svetu. Kar sama od sebe je v tem svetišču zadonela slovenska pesem.

V Stuttgartu nas je prijazno pričakal g. Ciril Turk. Vodil nas je po starinskem središču tega mesta, kjer smo videli kraljevi dvor, dvorno cerkev in druge znamenitosti. Mesto smo si ogledali tudi odzgoraj, z 217 m visokega televizijskega stolpa. Marsikdo ni bil še nikdar tako visoko z dvigalom. Mesto Stuttgart se je sicer izgubljalo v megli, vendar smo si mogli predstavljati, da se je Trubar v tej deželi lahko počutil domačega, saj tudi tukaj prevladujejo položni grički z zelenjem in celo z vinsko trto.

WEILER — V tem kraju blizu Rankweila župnikuje g. Feuerstein, ki je posebno razgledan in širokodruden. K *praznovanju velikega četrta* je povabil tudi naše rojake iz Weilerja in okolice. Domači župnik je daroval sveto daritev skupaj s hrvaškim izseljenskim duhovnikom, nagovori so bili v nemškem, hrvaškem in slovenskem jeziku.

Po bogoslužju smo bili povabljeni, prav po starokrščansko, k „agapi“ v bližnjo dvorano na prijeten razgovor. Pri velikonočno okrašenih mizah smo posedli po skupinah; mladi Hrvatje so nam predvajali svojo glasbo, zapeli smo vsak „kot mu je duša dala“, Slovenci,

H krstu nesemo (Bregenz)

David Rupnik je postal član božje družine (Bregenz)

belgija

LIEGE-LIMBURG

Hrvatje in domačini izmenoma. Kako je bilo to enostavno, nič ni bilo sledu o predsodkih, ki jih tako radi gojimo proti drugače govorečim, oziroma morda še bolj občutimo od naših „gostiteljev“! V Kristusovem duhu smo pač res vsi eno.

Ta poskus se je izvršil v okviru akcije „Miteinander leben“, da bi se v vsakdanjem in tudi verskem življenju nakazale možnosti za sožitje med domačim prebivavstvom ter tujimi delavci. Veliki četrtek, največji praznik Kristusove ljubezni do svojih učencev, je bil pač najlepša prilika za preizkus obojestranske volje, ali imamo Kristusovo naročilo samo na jeziku ali pa ga hočemo izpolniti v dejanju. Prebivavcem Weilerja najlepša hvala za dobro misel in nudeno priložnost!

Tudi sicer lahko poročamo, da so rojaki službe božje pred Veliko nočjo in na oba praznika številno obiskovali ne samo v klopeh, temveč tudi pri obhajilni mizi. Bogu hvala za tako lepo praznovanje!

Krščena sta bila v Altach-Bauern Tomaž Goltnar, sin Marijana iz Maribora in Marije, roj. Pucko, iz Velike Polane, v Bregenzu pa David Rupnik, sin Jožeta iz Podjelovega brda in Francke, roj. Rotar, iz Šmartnega v Rožni dolini pri Celju. Bog daj zdravja in sreče!

Iskrena hvala vsem, ki so s svojim sodelovanjem pripomogli k lepemu uspehu naših velikonočnih slovesnosti.

„Postna akcija“ je doslej zbrala 6350.— frankov. Tu še ni všteta zbirka iz Eisdena po velikonočni službi božji. Topla zahvala vsem darovavcem!

Naši bolniki: V Genku se zdravi ga. Polavdar iz Eisdena. Prav tam je v bolniški oskrbi g. Karel Romih iz Zwartberga, ki se je težko ponesrečil s svojim avtomobilom. G. Anton Klavžar iz Eisdena, ki se je tudi zdravil v Genku, se je za Veliko noč že mogel vrniti k svojim. V Lanakenu se zdravi g. Jože Novak iz Waterscheja. Omenjenim in vsem, za katere morda še ne vemo, pošiljamo iskrene pozdrave!

Važen nastop naših kulturnih delavcev:

Vljudno vabimo na narodno prireditev, ki bo v nedeljo, 14. maja t. l. v dvorani „Cercle catholique“ v Jemeppe-u, ki leži v smeri od cerkve proti bivši železniški postaji v prvi ulici na levo, ki se imenuje rue A. De Lexhy.

Nastopajo:

1. Naša mladina s pesmijo in zborna deklamacijo.
2. Mešana zbor iz belgijskega in holandskega Limburga.

3. Slovenska folklorna plesna skupina iz Holandije.

Začetek ob 16. uri.

Pri prosti zabavi bomo čuli domače melodije pod vodstvom g. Slaka Strmana iz Heerlena.

Za okrepcilo bo odlično poskrbljeno!

Pridite! Povabite prijatelje in znance!

Odbor

francija

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau. (V juniju, juliju in avgustu bo sveta maša ob šestih popoldne!)

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, pritličje-levo, Paris 15°, telefon 577-69-93, métro Charles-Michels — je odprta vsak torek in četrtek popoldne.

Pri velikonočni vigiliji je bila krščena Cecilija Rus, hčerka Marka in Pierre Rus; krstne obrede je opravil njen stric g. Matej Rus iz Rima, kjer je lani oktobra bil posvečen v mašnika.

Reka Kéran, 10 km od misijonske postaje Kandé (Togo), kamor hodijo iskat potrebno vodo. P. Evgen Ketiš piše, da bodo sedaj na misijonski postaji poskušali izkopati vodnjak. Največje težave bodo s stroški. Kdor bi želel pomagati, naj pošlje prispevek g. Čretniku v Pariz s pripombo „za patra Evgena v Togu“.

CLUGNAT (Creuse)

Maša za rojake bo v nedeljo, 4. junija, ob enajstih; pred mašo bo v župnišču priložnost za spoved.

SKUPNO SLOVENSKO ROMANJE V LURD BO OD 6. DO 11. JULIJA 1972.

MELUN (Seine-et-Marne)

K sveti maši se bomo zbrali v nedeljo, 14. maja, ob devetih zjutraj v poljski cerkvi v Dammarie, 81 rue Adrien Chatelain.

LA MACHINE (Nièvre)

Maša za Slovence bo na Vnebohod, 11. maja, ob devetih zjutraj (točno ob devetih, ker imajo za nami mašo Francozi).

CHATEAUROUX (Indre)

Skupno mašo bomo imeli na binkoštni ponedeljek, 22. maja, ob desetih v cerkvi Notre-Dame.

PAS-DE-CALAIS

Velika noč je za nami. Hvaležni smo g. Franju Pavalcu, da je prišel med nas v postu in za veliki teden in nas na praznovanje lepo pripravil. Udeležba pri obredih in obhajilni mizi je bila zelo lepa, zlasti na veliko soboto in Veliko noč.

V Méricourt-Mines smo imeli zelo slovesno prvo sveto obhajilo otrok. Dominika Novak, Patrik, Jean-Mark in Filip Grandovec so bili srečni otroci, ki so prejeli Jezusa prvič v svoje srce. Slednji trije so prišli iz Limogesa, kjer sta jih skrbna mati in stara mati zelo lepo pripravili na prejetje tako velikega zakramenta. Med sv. mašo smo tudi blagoslovili prelepo sliko vstalega Kristusa, ki jo je prav za Veliko noč dovršil naš slikar Marijan Stopar iz Noyelles-sous-Lens. Slikar je upodobil Kristusa vsega

v svetlobi, kot zmagovavca nad smrtjo in svetom, ki človeštvu naznanja s svojim vstajenjem zarjo nove krščanske dobe. Slikarju-rudarju smo vsi iskreno hvaležni za tako lep dar naši slovenski kapeli v Méricourt-Mines.

Na veliko soboto sta sklenila zakonsko zvezo Jean Marie Cusnier in Ana Marija Zorko. Poroka je bila 1. aprila v slovenski kapeli v Méricourt-Mines. Prav tam je postala otrok božji Natalija Izabela Szubert.

Na velikonočni ponedeljek se je lepo število rojakov zbralo v kriпти bazilike sv. Terezije v Lisieuxu. Deloma so prišli s slovenskim izseljenskim duhovnikom Stanislavom Kavalarjem iz Pas-de-Calaisa, ostali pa so se zbrali iz Lisieuxa in okolice. Po peti maši, katero je spremljal na orglah in vodil petje v obeh jezikih naš brayški organist Andrej Polin, je bilo skupno kosilo v Foyer Ste. Thérèse. Rojake vabimo, naj se drugo leto še številneje udeležijo prelepega romanja k sv. Mali Tereziki.

Romarje, namenjene v Lurd, opozarjamo, naj se čimprej prijavijo, da bomo mogli pravočasno rezervirati prostor v hotelih.

Za romanje v Dadizel, Bonsecours in Baneux čimprej prav tako, naj se prijavi čimprej zadostno število udeležencev.

MULHOUSE

Slovenci iz Mulhouse in okolice imamo našo mašo na četrto nedeljo v maju in ne na tretjo; na tretjo je namreč kapelica zasedena. Zbrali se bomo torej 28. maja ob 3. uri popoldne v kapelici Notre Dame du Chene (če bi bila kakšna ovira, imamo vedno prostor v farni cerkvi). Pred mašo prilika za sv. spoved. Po maši se bomo v lavretanskih litanijah poklonili tudi majniški Kraljici in naši materi Mariji in jo prosili za njeno priprošnjo. Pridite!

TUCQUEGNIEUX

„Dež za soncem mora priti, žalost za veseljem biti.“ Prav za velikonočne praznike smo morali to

Karmen Mertuk iz Pariza je krščena.

doživeti. Na veliki petek je še kar šlo, na veliko soboto je pa lilo kakor iz škafa. Nedelja in ponedeljek sta bila mokra in žalostna.

Skaženo vreme je povzročilo poslabšanje bolezni številnim bolnikom doma in po bolnišnicah. Ne bomo jih naštevali po imenu, ker je zdravih Slovencev v našem kraju manj kakor bolnih in betežnih.

GIRAUMONT

Še vedno smo pod vtisom podlega nočnega napada na dva sedemdesetletna upokojenca. Roparji so moža in ženo omamili z udarci, nato pa jima pokradli težko prisluženi denar. Zopet nov dokaz, da glede vzgoje nekaj ni v redu.

V bližnjem rudarskem kraju Auboné se zemlja še vedno pogreza, z zemljo pa tudi hiše. Nad 400 ljudi so že izselili. Mnogi so izgubili s tem lastne hiše in opravo. Bajse se je to zgodilo, ker v jami preveč izpodkopavajo, ne da bi gledali, kaj je zgoraj.

VZHODNA LOTARINGIJA

Velikonočni prazniki so za nami. Zapustili so nam polno krasnih spominov.

V Merlebachu in v vseh kolonijah številni rojaki v cerkvi, pri spovedi in obhajilu. Tri dni pred prazniki je pomagal g. Dejak iz Aumetza, tri dni po velikonočni nedelji pa g. Ciril Turk, slovenski duhovnik iz Esslingena. Povsod smo slišali lepe slovenske velikonočne pesmi. Posebno smo hvaležni g. Šinkovcu, dirigentu cerkvenega zbora v Merlebachu, ki je oba praznika s svojim štiriglasnimi mašami napolnil srca vernikov z velikim veseljem in zaupanjem v vstalega Zveličarja. Vsa čast g. dirigentu in celotnemu cerkvenemu zboru; s hvaležnostjo jih prosimo, da vztrajajo v svojem navdušenju!

Velikonočni ponedeljek: krasno praznovanje „Slomška“ in naših prijateljev pri družabnem večeru v Merlebachu, Hospice Ste. Elisabeth. Z vso pozornostjo smo sledili zvočnemu filmu, ki ga je ka-

zal priljubljeni g. Ciril Turk. Videli smo nazorno življenje naših rojakov v Nemčiji v cerkvi, na delu, pri prireditvah in zabavnih večerih. Iskreno se zahvaljujemo še enkrat g. Cirilu za njegov obisk in krasne posnetke!

Na družabnem večeru smo se spomnili vseh, ki so ustanovili cerkveni zbor in pri njem sodelovali od časa izeljskega duhovnika g. Antona Hafnerja in njegovega naslednika g. Skebeta, ki je ustanovil otroški zbor z 80 otroki. Ni bilo časa, da bi govorili o vseh dirigentih in organistih, pač pa smo posebej omenili bivšega šolskega ravnatelja g. Arthura Kratza, ki je postal organist v dobi, ko je bil g. Jankovič dirigent, in je opravljal nato službo organista, dokler ni zaradi bolezni moral prenehati; sedaj je ravno obhajal 75-letnico rojstva. Nadvse cenimo našega sedanjega dirigenta g. Šinkovca, veseli smo našega predsednika Silva Mava, ki ima stalno skrb z objavljanjem delovanja „Slomška“ v časopisih, veseli smo našega častnega predsednika g. Franceta Kosca, zahvaljujemo se ponovno vsem dragim pevcem in pevkam, ki so peli od začetka ali ki še pojejo, pa tudi drugim, ki so prihajali ali še prihajajo z navdušenjem k pevskim vajam in pomagajo, kjer je potrebno. V veselem razpoloženju smo se poslovili po petih urah z željo, da se v kratkem zopet vidimo.

Sedaj živimo v velikem pričakovanju 1. maja, ko bomo pohiteli v Habsterdick k Mariji z Brezij, kjer

nas bodo razveselili tudi g. škof dr. Stanko Lenič iz Ljubljane, msgr. Kunstelj iz Vatikana, naš direktor g. Čretnik iz Pariza in še več naših dragih duhovnikov iz raznih dežel. Po vseh kolonijah boste dobili vabilo s sporedom, če bi ga ne dobili, boste vabilo brali v tukajšnjih časopisih.

„Slomšek“ je prejel prijazno vabilo na veliko prireditev 40-letnice „Jugoslovanskega pevskega društva Triglav“, ki jo bodo slovesno praznovali zadnjo nedeljo v maju, 28. 5.; v Merlebachu bo v Hospice Ste. Elisabeth ob 10. uri slovesna sveta maša za vse pokojne člane in članice društva, popoldne ob 18. uri pa bo proslava v dvorani Witkowski v Freyningu. Ob ustanovitvi in kasneje so pri tem društvu dolgo sodelovali slovenski izseljenski duhovniki. V arhivu naše misije so bile številne slike in vabila k prireditvam tega društva, priče plodonosnega dela, velikih nastopov — pa je žal vojna to uničila. Priložena slika nam kaže sijajen zbor, od katerega 7 članov še živi. Čestitamo predvojnim in povojnim predsednikom kakor tudi sedanjemu predsedniku g. Mirku Štruklju in odbornikom ter vsem, ki še sodelujejo pri vodstvu ali delovanju društva. Želimo, da bi tudi v bodoče ohranjali in gojili dve svetinji, ki smo jih prinesli od doma: vero v srcu naših rojakov in ljubezen do naše domovine!

Vsa druga naša poročila boste brali v prihodnji številki.

Stanko iz Merlebacha

Slovensko
pevsko društvo
„Triglav“
v Merlebachu
v letu svoje
ustanovitve
(1. 1932)

nemčija

HILDEN pri DÜSSELDORFU

Nenadoma je umrl g. Franc Seišek, star 44 let. Pokojni zapušča ženo in dva sinova. Družina, posebno še njegova mama, se lepo zahvaljuje vsem, ki so se v tako lepem številu udeležili pogreba in darovali za maše, vence in cvetje. Hudo prizadeti družini naše sožalje, pokojniku pa večni mir!

ESSEN

V Essnu smo letos „jožefovali“. Pobudo za to godovanje so seveda dali „Jožeti“. Čeprav nismo „uradno“ nikogar vabili, je bila velika dvorana v Kolpingovemu domu skoraj premajhna za vse goste. Hvale vredno je, da nas v Kolpingovemu domu nikoli ne izkoriščajo pri ceni za pijačo in dvorana je — seveda — zastonj. Posebno prijetno pa smo bili presenečeni, ko sta nastopili dve skupini slovenskih muzikantov, obe iz Essna. Odlično so se fantje med seboj sporazumevali, zdaj so nastopili eni in potem zopet drugi. Da bi le vedno tako ostalo! Za pevske točke je poskrbel zbor Toneta Živiča, rударja iz Essna.

Tudi essenskega „spokornega pohoda“ v mestno dvorano smo se Slovenci ponovno udeležili, molitvene prošnje je bral Ivan Kavčič, po poklicu šofer.

Kljub temu, da so za velikonočne praznike mnogi odpotovali v domovino, je bila slovenska kapela mnogo premajhna, da bi mogla sprejeti vse obiskovavce službe božje! Upajmo, da bo tako tudi v bodoče ostalo!

HESSEN

Ko smo na velikonočno nedeljo pri slovenski maši v Frankfurtu zapeli veselo „Alelujo“, smo sprejeli v farno občestvo s *krstnim obredom* malega Romana, sinka Andreja Cizerle in Branke, roj. Višnič, in Borisa Novaka, prvorojenca Martina in Julijane, roj. Hren. Prepričanje o poveličanju vsega dobrega naj vodi starše pri vzgoji novokrščencev, katerim želimo obilo blagoslova in sreče!

Po maši smo se zbrali v župnijski dvorani, kjer smo v medsebojnem prijateljskem pogovoru in ob prigrizku preživeli nekaj lepih ur.

Kdor bi se rad udeležil letošnjega *binkoštnega srečanja* v Göppingenu, tako da bi se peljal tja in nazaj v skupnem avtobusu, naj se čimprej prijavi na Slovenskem župnijskem uradu v Frankfurtu ali po slovenskih mašah v hessenski pokrajini.

BADEN

Februarja letos smo v Mannheimu *krstili* Damijana, prvega sina staršev Antona Kamenšek in Mirmice Stipanič. Krstne slovesnosti

se je udeležila tudi babica gospa Amalija Stipanič, ki je ob tej priliki prišla iz Bele krajine k hčerki na obisk.

Zvestobo in ljubezen v krščanskem *zakonu* sta si marca obljubila Srečko Jeram iz Novakov in Silva Stipanič iz Kloštra v Beli krajini. Oba živita že nekaj let v Mannheimu.

Obema mladima družinama želimo božje varstvo, zdravje in medsebojno razumevanje!

STUTTGART (okolica)

V zadnjih letih veliko slišimo in beremo o *slovenskem misijonu* na Madagaskarju, kjer trenutno deluje dvanajst misijonarjev iz Slovenije. Zato smo bili prav veseli, da nam je misijonar France Buh pred Veliko nočjo poslal nad 100 lepih diapozitivov o življenju in delovanju naših misijonskih duhovnikov in sector na tem velikem afriškem otoku. Na cvetno nedeljo smo v Esslingenu z velikim zanimanjem sledili sliki in besedi o misijonskih problemih na Madagaskarju. Otok je velik za dve Jugoslaviji, ima pa samo nekaj nad 5 milijonov prebivalcev, večina je črne polti. Dela našim misijonarjem ne bo zmanjkalo, saj šele en milijon Malgašev pripada naši Cerkvi. Domačini pa potrebujejo tudi socialne in materialne pomoči, ker so veliki predeli dežele še zelo nerazviti. Po poročilu misijonarja Buha se Slovenci hitro vživljajo v svojo nalogo ob veliki podpori iz domovine in iz izseljenstva.

Slovenci na Württemberškem pišemo svojo *zgodovino* in sliki in besedi v „Naši luči“. V zadnjem času pa naše življenje tudi filmamo. Ta način poročanja je še posebej zanimiv, saj si lahko pri predvajanju filma vse še enkrat živo predstavljamo. Kako je bilo in kako se slovenski izseljenški duhovniki v Evropi zbirajo h konferencam, nam je živahno predstavil film, ki smo ga gledali v Stuttgartu v nedeljo, 12. marca, po maši.

Da smo začeli s slovensko mašo tudi v Heilbronn, smo že zadnjič poročali v „Naši luči“. To pot ome-

Kromarjev Karel iz Ribnice je poročil Prekmurko Vido Lukač. Na sliki je polovica Ribničanov in polovica Prekmurcev. Vida pa ni zadnja Prekmurka, ki se je v Essnu poročila...

nimo le, da je bilo tam v soboto, 11. marca, *skioptično predavanje* o krajih Kristusovega življenja, kot Nazaret, Betlehem, Jeruzalem itd. Ker je bila pred nami Velika noč, je bil ta večer lepa priprava na praznike odrešenja.

Naraščaja tudi to pot ne manjka. Imeli smo pet slovenskih *krstov*. V Nellingenu sta dobila sinka Tomaža Martin in Francka Bračko; v Stuttgartu Franc in Ana Rožman hčerko Irenico, Anton in Tončka Miška pa hčerko Helenico; v Schwäbisch Hallu sta dobila Ciril in Katarina Kozoderc sinka Borisa; v Bönnigheimu smo praznovali krst Srečka, sinka Avgusta in Marije Kapun. — Vsem mladim družinam naše iskrene čestitke!

WÜRTEMBERG-OBERLAND

V Ravensburgu je bil *krščan* Franc Pečnik, sin Franca in Ljudmile, roj. Robnik.

Poročila sta se Janez Lesar iz Sodražice in Julijana Kanja iz Senlenče, škofija Subotica.

Družini novorojenčka in novemu paru želimo obilo božjega blagoslova!

Dočim imajo navadni župniki za velike praznike cerkve najbolj polne, imamo izseljenski duhovniki prav takrat cerkve najbolj prazne,

ker gre veliko ljudi domov. Za to Veliko noč pa le ni bilo tako slabo: udeležba je bila proti pričakovanju zadovoljiva in tudi spovedavnja je bilo pred mašami povsod kar precej. To je za duhovnika eno veselje več, a kako lepo je šele potem, kadar je med mašo tudi kaj obhajil! Vse bolj slovesno in veličastno, kakor če je gola maša.

BAVARSKA MÜNCHEN

Veliko noč so sicer mnogi naši ljudje praznovali doma, a tudi „slovenska“ cerkev v Münchnu je bila lepo obiskana. Na cvetno soboto smo imeli spokorno srečanje, pri katerem smo ostale dele spovedi opravili skupno, le izpoved grehov je bila posamič. Vmes smo brali iz svetega pisma o Jezusovem trpljenju in peli postne pesmi. Zares z okusom okrašena cerkev za Veliko noč je našo mašo povzdignila v lepo slovesnost.

Nadaljujemo z *nemškim tečajem za odrasle* (že smo posneli drugi trak) in s *slovenskim poukom* za predšolske in šolske otroke. Zadnja *debatna ura* je obravnavala cerkvenemu letu primerno temo: spoved. *Mešani pevski zbor* pridno vadi svetne pesmi.

Krščena je bila Aleksandra Natalija Šoba, hčerka Stanislava in Renate, roj. Heiβ. Staršem čestitamo, punčki pa želimo vse dobro!

FORSTINNING

Na Veliki petek je *umrla* v bolnici v Ebersbergu 78-letna ga. Ana

Slovenski misijonar France Buh mora na Madagaskarju tudi takole prebroditi reke, da pride do ljudi, ki spadajo k njegovemu misijonskemu področju.

Kozinc. Pokojno so med vojno Nemci skupaj z družino izselili iz Studenca pri Sevnici v Nemčijo. Po vojni je ostala cela družina v Münchnu in se kmalu zatem naselila v Forstinningu blizu Münchna.

Pokojna je bila dobra krščanska žena in mati. Živel je za svojo družino. Kljub oslabelemu srcu je, če ji je bilo le mogoče, šla vsako nedeljo v cerkev. Slovenski duhovnik jo je, kot za vsake praznike, hotel tudi letos obiskati na Veliki četrtek doma, ker si je vselej pred prazniki želela spovedi. Ker so jo prejšnji večer odpeljali v bolnico, jo je obiskal tam. Naslednjega dne je blaga žena umrla.

Njenemu možu, sinovoma in hčerki naše iskreno sožalje!

Takole je prihajala pomlad med Slovence v Stuttgartu in Esslingenu. Kar po tri krste na dan so praznovali.

Nemci in Slovenci so proslavili Trubarja v Derendingenu v Nemčiji

V soboto, 18. marca, je bila v Derendingenu pri Tübingenu velika proslava v spomin Primoža Trubarja, ki je tam pokopan. Evangeličanska fara se je svojemu nekdanjemu pastorju Trubarju oddolžila na ta način, da mu je obnovila

grob, vzdala na steno pri vhodu v cerkev križ ter pritrdila na cerkvena vrata leseno tablo v nemškem in slovenskem jeziku, ki pove, da je v tej cerkvi Primož Trubar oznanjal evangelij od leta 1567 do 1586.

75 Slovencev iz Predarlške si je ob udeležbi na Trubarjevi proslavi v Derendingenu ogledalo mesto Stuttgart. Vodila sta jih dr. Anton Röger in p. Štefan Kržišnik. (Levo)

Ob Trubarjevem grobu v Derendingenu se je zbralo v soboto, 18. marca, veliko ljudi, domačinov in Slovencev. (Desno)

Proslavo sta organizirala evangeličanski župnik dr. Walter Döttling in slovenski advokat dr. Anton Röger, ki živi v Bregenzu v Avstriji. Poleg njiju pa sta na slovesnosti spregovorila tudi župan Doege iz Tübingena ter glavni urednik dnev-

nizozemska

Iskrena hvala vsem, ki so veliko truda vložili v letošnjo „postno akcijo“! Doslej smo zbrali 345.—guldnov. Topla zahvala vsem darovavcem!

K velikonočnim slovesnostim se je zbralo lepo število rojakov. Krajevna godba in „Zvonova“ pesem sta dostojno oplešali proslavljanje velikonočne zmage našega Gospoda.

Sredi postnega časa nas je težko prizadela nenadna smrt 57-letnega rojaka g. Franca Markona iz Hoensbroeka. Bil je skrben in lju-

beč mož in oče, dober član naše skupnosti in vesten delavec. Poznan je bil kot odličen godbenik in prijeten družabnik. S svojimi darovi je rad služil Slovincem in Holandcem. Pri zadnjem družinskem večeru v Hoensbroeku je bil izredno dobro razpoložen. Veselo je zabaval vso družbo. Za njim žalujemo vsi, ne samo žena, otroci in mama. Pogrebne slovesnosti so pokazale, kako je bil naš pokojnik splošno priljubljen. Ohranili ga bomo v lepem spominu. Težko prizadeti družini izrekamo toplo krščansko sožalje!

švedska

Milost sv. krsta so prejeli: V Trelleborgu Milena Meglič, hči Franca in Kristine, roj. Makovec, iz Murskih Petrovcev. Botra sta bila g. Karel Sardinšek iz Trelleborga in ga. Marija Bokan iz Murskih Petrovcev. Krščeval je pastor Sarahaga iz Malmö.

V Södertälju Danica Stražar, hči Janeza iz Doba pri Domžalah, in Marinke, roj. Klemen, iz Ljubljane. Botra sta bila g. Jože in ga. Vera Stražar iz Södertälja.

V Norrköpingu Erika Lang, hči Nikolaja iz Gradca, in Katarine, roj. Dimač, iz Predora. Botra sta bila

Slovenski pevski zbor iz Predarlske poje na Trubarjevi proslavi v Derendingenu.

Evangeličanski župnik dr. Döttling govori na proslavi. V ozadju slovenska skupina v narodnih nošah.

nika „Schwäbisches Tagblatt“ g. Schäfer. Navoč je bil tudi slavist dr. Avguštin Pirnat. Folklorno ozadje pa je tvorila slovenska skupina iz Esslingena v narodnih nošah.

Župnik Döttling je v nagovoru poudaril pomen Trubarja za tamkajšnjo faro, saj je z velikim navdušenjem pridigal ljudem evangelij. Omenil je tudi Trubarjev pomen za razširjenje svetega pisma med Slovenci. Dr. Anton Röger, ki je pripeljal s p. Štefanom Kržišnikom v Derendingen 75 Slovencev iz

Predarlske, je govoril o pomenu Trubarja za razvoj slovenskega slovstva, kateremu je Dolenjec iz Raščice postavil prve temelje s katekizmom in biblijo, založenima in izdanima v Nemčiji. Ta Trubarjev korak je veliko pripomogel, da Slovenci niso podlegli kulturnemu vplivu velikih sosedov, pač pa so ohranili svojo samobitnost in se razvili v visoko stoječ kulturni narod. Slavist dr. Pirnat je poudaril predvsem Trubarjevo versko zavzetost ter njegovo človečnost, ki se je pokazala tudi v tem, da je ob smrti prosil odpuščanja vse, katere je morda v življenju žalil.

Trubarjeva proslava v Derendingenu je pripomogla tudi k zblíža-

nju naših delavcev iz Avstrije in Nemčije ter z nemškimi domačini. Po uradnem delu srečanja je sledila skupna zakuska v evangeličanskem farnem domu. Tu je slovenske rojake iz Predarlske in domačine Nemce nagovoril Ciril Turk, slovenski župnik iz Esslingena. Obema organizatorjema se je zahvalil za uspelo proslavo, ki bo ostala lepo doživetje tudi za naše delavce iz Stuttgarta in okolice. Trubarju pa je dala priznanje, ki mu gre.

g. Janez in gdč. Janja Snój iz Norrköpinga.

Krst Erike Lang v Norrköpingu

Staršem čestitamo, otrokom pa želimo vse dobro v življenju!

Službe božje v maju:

Za Vnebohod (11. 5.) bo sporočeno pozneje;

drugo nedeljo (14. 5.) ob 12.30 v Jönköpingu;

za tretjo nedeljo (21. 5.) bo sporočeno pozneje;

četrto nedeljo (28. 5.) ob 10. uri v Landskroni in ob 18. uri v Malmö.

švica

V Švici teče življenje normalno naprej. Dela imamo vsi dovolj. Še preveč. Velikonočne praznike smo obhajali tako, da smo imeli mašo

na veliki četrtek in na veliko soboto pri kapucinih v hišni kapeli.

Krst Milene Meglič v Trelleborgu

Slovenci ob meji

KOROŠKA — Katoliško prosvetno društvo „Planina“ v Selah je povabilo rojake k veseloigri Pera Budaka „Klopčič“, s katero so gostovali člani amaterskega odra Prosek-Kontovel (Trst). — V Slovenjem Plajberku so farni igralci iz Št. Janža v Rožu z veseloigro „Poslednji mož“ nudili navzočim obilo zabave in še posebej pouka za može. — Veselo povelikonočno razvedrilo je nudila farna mladina iz Vogrč s svojim gostovanjem v Globasnici in farni dvorani v Pliberku z veseloigro „Moč uniforme“. — Igro „Luč z gora“ so dijaki Mohorjevega dijaškega doma iz Celovca na pobudo Krščanske kulturne zveze predvajali na Brnci in v Bistrici na Zilji. „Veseli študentje“ so istočasno skrbeli za

razvedrilo. — Narodni svet koroških Slovencev in Zveza slovenskih organizacij na Koroškem sta v sodelovanju s Krščansko kulturno zvezo in Slovensko prosvetno zvezo pripravili spominsko slavnost ob 30-letnici izseljevanja koroških Slovencev. Prireditev v veliki dvorani celovškega Doma glasbe je vsebovala govore, recitacije in petje. — Avstrijski kancler je sprejel predstavnike koroških Slovencev. Razgovarjali so se o določilih 7. člena državne pogodbe. Predvidena je ustanovitev stalne komisije za reševanje manjšinskih vprašanj. Koroški deželni glavar je objavil listo 205 vasi, ki bi naj dobile dvojezične napise.

GORIŠKA — V Gorici so slovesno praznovali desetletnico Katoliškega doma: dopoldanski del proslave je izpolnila slavnostna akademija, popoldne je pa ob prepolni dvorani pel Slovenski oktet iz Ljubljane. V desetih letih je bilo v domu nad 250 kulturnih prireditev, ki se jih je udeležilo 70.000 ljudi. — Zveza slovenske katoliške prosvete je imela 10. občni zbor. Iz poročil je bilo čutiti živahno delo vseh sedmih organizacij, ki so v Zvezo vključene, v zadnjem poslovnem letu: bilo je 26 kulturnih

večerov z 2.100 udeleženci, 9 koncertov s 3.200 poslušavci, 50 dramskih nastopov z 10.500 gledavci, 18 ostalih nastopov s 3.300 udeleženci. Nastopili so po večini delavci in mladina. — V Katoliškem domu je gostovalo Primorsko dramsko gledališče iz Nove Gorice z Nušičevo komedijo „Pokojnik“. — V Doberdobju je priredilo katoliško prosvetno društvo Praznik pomladi s športnimi tekmami, srečolovom, folklornimi plesi in razstavo umetniških slik. — V Štandrežu so priredile udeleženke kuharskega tečaja, ki so ga vodile šolske sestre, kuharsko razstavo.

TRŽAŠKA — V Kulturnem domu je priredila Zveza cerkvenih zborov in ansamblov. Nastopilo je 336 mladih in otrok. — Prav tam je Slovensko gledališče iz Trsta uprizorilo igro Sergeja Verča „Ko luna škili z desnim očesom in jaše veliki voz“ in otroško igro „Trnuljčičo“, Slovensko amatersko gledališče iz Trsta pa komedijo „Cvetje hvaležno odklanjamo“. — Na Opčinah je igrala štandreška igralska skupina igro „Mrtvi ne plačujejo davka“. — Tržaška slikarka Zora Koren-Škerkova je priredila osebno razstavo.

Na veliko soboto je bil tudi blagoslov velikonočnih jedi. Iz Rima je prišel na pomoč p. Fidelisu še kapucin p. Vinko Škafar, ki v Rimu študira. Bil je zelo dobrodošel. Povsod je bil na razpolago za sv. spoved. Na Veliko noč smo imeli mašo v Amriswilu in Zürichu.

Za binško pa imamo namen peljati se v Göppingen v Nemčijo na slovensko srečanje. Potovali bomo z avtobusom iz Züricha v soboto, 20. maja, zjutraj in se vrnemo v ponedeljek, 22. maja, proti večeru. Med potjo si bomo ogledali razne kraje, ki jih še ne po-

znamo. Za informacije se obrnite na p. Fidelisa, Seebacherstr. 15, 8052 Zürich.

Naš rojak dr. Šuštar, škofov vikar v Churu, je moral prebiti težko operacijo na želodcu. Zaman smo ga pričakovali v Zürichu na 3. nedeljo v marcu, ko bi moral priti pomagat spovedovat, kakor je obljubil. Dr. Šuštarju želimo vsi Slovenci v zdomstvu in vsi, ki ga poznamo, da bi se mu zdravje zboljšalo. Obenem pa mu svetujemo, naj pazi na svoje zdravje in ne dela preveč čez svoje moči. Dr. Šuštarja Švicarji zelo cenijo in je desna roka škofu v Churu.

Zelo nas tudi veseli, da je uspela operacija oziroma trasplantacija ledvice Milanu Miklavu. Odstranili so mu obe ledvici in mu po enem tednu nato vsadili novo. Dosedaj se kar dobro počuti.

Stanko Šuligoj iz Trnovega pri Gorici in Eva Lisjak iz Rihenberka sta si obljubila večno zvestobo v kapeli Kapuzinerheima v Zürichu.

Slovenci po svetu

ARGENTINA — V prostorih Slovenske hiše v Buenos Airesu je bil občni zbor društva „Zedinjena Slovenija“. Predsednik Božo Starriha je v svojem poročilu predvsem poudaril delo društva: v argentinski javnosti predstaviti slovenske narodne probleme in razložiti lastno problematiko; skupne društvene prireditve s sodelovanjem vseh krajevnih organizacij ter odnosi do njih. Kulturni referent arh. Jure Vombergar je poročal o kulturnoprosvetnih večerih, proslavah, slovenski radijski uri in knjižnici. Šolski referent g. Franc Vitrih je orisal delovanje osmih slovenskih krajevnih šolskih tečajev, katere je lani obiskovalo 620 otrok; poleg 9 duhovnikov je še 57 učnih moči brezplačno posredovalo znanje slovenskega jezika in narodne zavesti mlademu rodu. Slovenski tečaji so tudi v Bariločah, Miramaru in Mendozii, znanih letoviščarskih krajih. Tri skupne šolske prireditve so zbrale mladi živčav v Slovenski hiši in na skupnem izletu v Ranelaghu, kjer se je zbralo nad 450 otrok. Skupinsko letovanje v cordobskih hribih v domu dr. Hanželiča krepil zdravje mladini, obenem skrbe voditelji, da je ta čas dobro izrabljen. Vodstvo šolskega odseka je pripravilo štiri študijska srečanja, ki se jih je udeležilo okrog 40 učiteljev. Posebnost dvaindvajsetih let slovenskega zdomskega šolstva v velikem Buenos Airesu je bil seminar za učitelje, kjer so zbrali mlado učiteljsvo, o važnem vprašanju slovenskih šol, njihovi nalogi, načinu in problematiki. Gospa Pavlina Dobovškova je poročala o srednješolskem tečaju „ravnateljka Marka Bajuka“, ki ga je v preteklem letu obiskovalo 113 dijakov. Absolventi zadnjega, 5. letnika so izdali almanah: „Samostojna svobodna Slovenija“. Pri zaključni šolski maši je bila blagoslovljena nova zastava in nagrajeni najboljši

učenci vsakega letnika. Šolske knjige naročajo v Trstu. Ravnatelj tečaja je Marko Kremžar. Starši so imeli skupne sestanke s profesorji. Mladinski referent inž. Jernej Dobovšek je poudaril prizadevanje vseh za mladino po končani ljudski šoli. Poleg prireditev, ki jih je organiziralo društvo, so bili še stiki in sodelovanje z osrednjima mladinskima organizacijama: Slovensko dekliško in fantovsko zvezo. — 17. slovenski dan pod geslom „Slovenec sem, Slovenec čem ostati“ je bil na Pristavi v Moronu. Maša, skupno kosilo, govor pisateljice Karla Mauserja, nastop otroškega zbora iz Slovenske vasi in folklorne skupine so izpolnili celodnevni program. — V proslavo 11. obletnice blagoslovitve slovenskega doma v San Martinu je bila celodnevna prireditev z dopoldansko mašo in popoldansko akademijo, kjer je bil kot slavnostni govornik pisatelj zanimivega romana „Ljudje pod bičem“ Karel Mauser iz Severne Amerike. — Teološki tečaj, ki ga prireja slovensko katoliško akademsko starešinstvo, bo obravnaval vprašanje osnovne moralne teologije. — V korist zavetišča dr. G. Rožmana bo uprizoritev Tennessee Williamsa „Kristalna menažerija“, ki jo je pripravilo Slovensko gledališče v Buenos Airesu.

KANADA — V župniji Brezmadežne v Novem Torontu je vodstvo slovenske šole organiziralo kulturne večere. Poleg predavanj o slovenskih pesnikih in pisateljih Jurčiču, Tavčarju, Cankarju, Finžgarju, Gregorčiču, Prešernu in Balantiču so bila še vzgojna predavanja z debato. V štirih predavanjih je prof. Osana prikazal slovensko narodno pesem. — V postnem času so bile prireditve osredotočene za pomoč lačnim v svetu. Misijonar p. Jože Kokalj je v cerkvi in v dvorani utemeljeval in razlagal potrebo misijonskega dela. — Msgr. Ignacij Kunstelj je imel duhovne obnove v slovenskih naselbinah v Ontariu in v Torontu.

ZDA — V šolski dvorani pri Sv. Vidu so mladi harmonikarji na samostojnem koncertu pokazali, kaj znajo. — Pevski zbor „Korotan“ je povabil na svoj koncert v Slov. narodnem domu na St. Clair Avenue. Igrali so še „Veseli Slovenci“. — V Slov. narodnem domu na Maple Heights pa je pevski zbor „Planina“ na svojem koncertu pokazal uspehe svojih rednih vaj.

Dobre knjige

KRŠČANSKO OZNA NILO

Holandski katekizem za odrasle

Ena najlepših verskih knjig, kar smo jih Slovenci v zadnjem času dobili, je gotovo Krščansko oznanilo. Sicer je res, da je ta knjiga v pokoncilskem času dvignila po svetu precej prahu zaradi nekaj drugače kot doslej obravnavanih vprašanj. A te neznatne motnje so res nič v primeri z resničnim bogastvom celotne knjige.

Kot je znano, so knjigo pripravili holandski avtorji. Skušali so prikazati Kristusov nauk tako, da bo tudi sedanjemu človeku dostopen. Na ta način je nastal prikaz celotnega krščanskega nauka v sodobni obliki.

Kristjani po koncilu so se za vedeli, da se bodo morali s Kristusovim naukom bolj živo soočiti. Prav v tej knjigi bodo dobili tisto, na kar so morda že leta zaman čakali: razlago vseh količkaj pomembnih točk Kristusovega nauka in odgovor na maloda ne vsa vprašanja, ki jih kot verniki srečujejo.

Ta knjiga res ne bi smela manjkati v nobeni krščanski družini. Vsak dan bi jo morali jemati v roke in se vanjo poglobljati. Prepričani smo, da bo tudi na Slovenskem — kot je to bilo po ostalem svetu — naredila ogromno dobre ga.

Janez Jenko

DOBRO JUTRO

V vrsti rakovniških knjižic je izšlo delce z naslovom Dobro jutro. Avtor je zbral vrsto zdravih, klenih misli, ki niso pogovori, ampak veliko več (iz uvoda). Namen knjižice je, da bi bravci te misli premišljevali. Prav gotovo more knjižica tistemu, ki jo bo premišljeval, koristiti.

za mladi svet

Prijateljstvo

POTREBA PO PRIJATELJSTVU, KI JO ČUTI ČLOVEŠKO SRCE, IMA NEKAJ VEČNEGA NA SEBI. NAJPLEMENITEJŠE ČUSTVO, KAR JIH PREMORE ČLOVEŠKO SRCE, JE PRIJATELJSTVO — NE LJUBEZEN. PRAVA LJUBEZEN JE PRAV PRIJATELJSTVO. KAR JO LOČI OD NJEGA, JE DODATEK SEBIČNOSTI, KI JE KAR NUJNO ZDRUŽENA Z NJO, KAKOR SPADA BRON ALI SREBRO K ZLATU, DA JE KOVINA BOLJ ODPORNA, NE PA BOLJ PLEMENITA.

Sellmair

Ni vsaka navezanost prijateljstvo. Če je ta navezanost čutna, je lahko pogubna, če je koristolovska, je sebična. Le plemenito prijateljstvo je prijateljstvo v pravem pomenu besede. Tako prijateljstvo ne izloča ljudi iz občestva, nasprotno, prijatelja postaneta skupnosti blagoslov in opora.

Tako prijateljstvo ni osladno izražanje čustev in zapravljanje časa, ampak resna pomoč, da postajata boljša in z opomini in spodbudami gradita značaj.

Tako prijateljstvo je trajno in samo tako je trajno. Mnogim je že pomagalo do svetosti.

Najti in imeti takega prijatelja, je

resnični zaklad. Preizkusni kamen, ali je prijateljstvo res pristno, je odgovor na vprašanje: Ali lahko vsak čas stopi med naju Kristus?

Kdo je moj bližnji?

MORDA SE BO KOMU ČUDNO ZDELO, TODA DANES JE JEZUSU IME JOŽEF, SEVERIN. TAM, VIDITE, JE ČLOVEK KRISTUS, KI JE ŽEJEN PRAVICE, KI IMA PRAVICO DO PRAVICE, KI ZASLUŽI PRAVICO.

Helder Camara

V bližnjem se srečujemo z Bogom. To nam je Kristus jasno povedal, da damo njemu kozarec vode, če ga damo potrebnemu bratu.

Gre pa za iskrenost naših odnosov. Tudi tu in predvsem tu je na svetu toliko zlaganosti. Zato je na svetu toliko gorja, ker je toliko krink na človeških obrazih, toliko ponarejenosti, toliko hinavščine, zahrbtnosti.

In vendar nihče ne more iti v robinzonado, niti v sveto, pobožno robinzonado ne. Nima pravice, posebno krščen človek ne. Iz nas mora odsevati božja bližina in v svojem bratu moramo srečavati Kristusa.

Ideje so lahko lepe, a življenje gre tolikokrat svojo pot. Ni druge rešitve, kot da grem vase in dobro premislim sebe: Sem odkrit človek? Morem vsakomur mirno gledati v oči, ker mi na duši ne leži nobena hinavščina, zahrbtna misel, podla želja?

Tudi tu moram biti zares človek in kristjan. A za to je treba ne le trenutnega poguma, ampak obdelovanja dan na dan. Sebičnost je pretkana. Skrije se tudi za pobožen obraz. Če si masko strgam z obraza jaz sam, pokažem resnost in poštenost. Dvakrat slabo, če mi jo bo moralo strgati življenje.

Pred problemi

KREPITE MIŠICE NE LE TELESNIM UDOM, AMPAK TUDI SRCU IN DUHU!

Johannes Adam

Problemi niso zato, da pred njimi bežimo ali pod njimi propademo, ampak da jih rešujemo in tako kot osebnost rastemo. Človek zori celo življenje, najbolj seveda v mladosti.

Mnogo zavisi od naravnih danosti. Različni značaji se pred oviro različno obnašajo: melanholik tarna,

sangvinik oviro preskoči, kolerik jo zdrobi, flegmatik se ji ogne. A naj bo značaj človekov kakršenkoli, čist in izrazit nikdar ni, ampak zmes mnogih elementov. Naj bo torej posameznik kakršnegakoli karakterja, vsak se mora usposobiti za življenje. In v življenju je bistveno, da se srečujemo s problemi in težavami in jih moramo reševati in obvladovati.

Znamenje slabiča, ali moderno rečeno „polčloveka“, je, da vedno samo beži. Brž ko se pojavi težava, je že storjen sklep: vse bom pustil.

Koliko slabičev se hitro navduši za kako stvar! A navdušenje je kratkotrajno, ker ni stvari, ki ne bi bila združena s problemi in težavami. Slabič klone ob prvi stiski. Nima hrbtenice, nima utrjene volje, je razvajen, morda sebičen in počuten, zato ob prvi skušnjavi ali težavi odpove.

Vsak človek je zmes luči in teme, dobrote in slabosti, moči in šibkosti. A kdor hoče — ne le od daleč želi — postati osebnost, se mora privaditi soočenju s problemi. To je vsakdanji kruh velikih mož, ustvarjalcev, idealistov. Kar koli želiš postati ali boš postal v življenju, s premagovanjem problemov se moraš sprijazniti.

Hvaležnost

VSAK DAN MI NEŠTETO NEZNAJNIH BITIJ PRIPRAVLJA SREČO ZA JUTRIŠNJI DAN IN ZA NASLEDNJE DNI. MNOŽICA DELAVCEV, INŽENIRJEV, RAZISKOVAJCEV SE SKLANJA NAD MOJE POTREBE: RUDARJU DOLGUJEM PREMOG MINULE ZIME IN KEMI-KU ZDRAVILO, KI MI BO ČEZ NEKAJ MESECEV POTREBNO. HVALEŽNOST DOLGUJEM TEM IN DRUGIM, OD STAREGA KMETA, KI GARA, DA MU ZRASTE PRIDELEK, DO DELAVCA, KI OBLIKUJE ŽOGICO ZA TENIS... DOLGUJEM JIM SPOŠTOVANJE, NAJ BO DELO NJIHOVIH ROK ŠE TAKO SKROMNO. ŠE VEČ SEM DOLŽAN: DAROVATI MORAM SVOJO LASTNO DEJAVNOST, DANES IN KASNEJE, DA BI BILI LJUDJE BOLJ BRATJE, KER BOM DELAL ZANJE.

Fernand Lelotte

Nekam globoko v zemljo je včasih zakopana hvaležnost. Tolikokrat sicer „olikani“ mladi ljudje ne znajo reči „hvala“, ne materi za kruh, ne očetu za obleko in stroške šolanja, ne učiteljem. Pa je znamenje kulture srca, če znam iskreno biti hvaležen.

EROTIČNA LJUBEZEN SE SPREMENI V SOVRAŠTVO, ČE SE ODKRIJE, DA JE ONA ŽENA IN NE ANGEL, DA JE ON MOŽ IN NE APOLLO. KO SE STRAST UNESA, KO NEHA IGRATI MUZIKA, KO VEČ NE KIPI ŠAMPANJEC ŽIVLJENJA, POTEM VIDI NEKDANJI ZANESE-NJAK V ZAKONSKEM PARTNERJU VARLJIVCA IN LAŽNIVCA IN GA KONČNO POKLIČE PRED LOČITVENO SODIŠČE, ČEŠ DA JE POSTAL NERVOZEN.

Fulton Scheen

Če ne znamo biti hvaležni ljudem, kako bomo hvaležni Bogu?"

In vendar je vsak naš trenutek odvisen od njegove dobrotne roke. Ta trenutek bi izginiili v nič, če nam ne bi vsak hip dajala bivanja njegova dobrota.

Koliko je slepih — mi vidimo; koliko gluhih — mi slišimo; koliko nesrečno pohabljenih — ti imaš zdravo telo; koliko slabo nadarjenih — ti moreš študirati; koliko jih nima vsakdanjega kruha — ti ga imaš morda preveč; koliko jih ne more v šolo, pa so žejni znanja — ti imaš vse na krožniku in morda celo z negotovanjem sprejemaš; koliko jih trpi v iskanju resnice — ti jo imaš v Kristusu; koliko jih išče odrešenja — ti samo stegneš roke in nad teboj je božje usmiljenje in božja milost.

Kaj ni to razlog, da vsak dan na kolenih izpovemo: Hvala ti, moj Bog!

Če nismo zmožni človeku reči iskren „hvala“, če nam na misel ne pride, da bi se Bogu dan na dan zahvaljevali, potem je v nas umrlo nekaj lepega in svetega. Bog ve, če še kdaj oživi...

Iz knjige: Franc Sodja, „LEPO JE BITI MLAD“

kaj pravijo doma in po svetu

Z izvlečki iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo. Iz podane snovi naj si bravci sami ustvarijo sodbo o življenju slovenske družbe! — Op. ured.

PRILAGODEN
NEKATERI
KLIC TRIGLAVA

LONDRA, 3. SEPTEMBER 1964.

LETO XIX. ŠTEV. 24.

NESAMOUPRAVLJANJE

„Danes nekaterniki primerjajo našo situacijo z dogodki v nekaterih drugih državah, pravzaprav z eno od vzhodnih držav... Prav zato, ker smo ukrepali, smo se na Hrvaškem in v Jugoslaviji ognili tistemu, kar se je primerilo drugod.“ Jure Bilič, član izvršnega biroja ZKJ.

To je tudi vzrok, da si „vrhuška“ Zveze komunistov sedaj s tem izgovorom želi znova pridobiti ne le vodilno vlogo — katero je itak vedno imela (ne pa tudi uživala!) — ampak tudi vodilne položaje v vseh sferah izživljanja.

Vsako doma in zunaj ve, da je že doslej bilo skoraj nemogoče priti na kakršnokoli odgovorno mesto v katerikoli sferi brez izkaznice ZK. Od kar so se pojavile odločne delavske in študentske zahteve, da se napravi konec socialnim razlikam in neupravičenemu bogatenju, je bilo napravljenih nekaj sramežljivih poskusov, narediti red. Nekaj škandalov, ki so bili očitni tako zelo, da so že vrabci čivkali o njih (v železarni Ravne, v tovarni Vega, v idrijskem Simpleksu, v ljubljanskem Jugotekstilu, v gospodarski sekciji piranske občine itd.), je sicer prišlo na dan, toda korpucija je taka, da je noben kader ne bo odpravil, ker takega kadra kratko malo ni na razpolago. Bodisi ker vrana vrani ne izključe oči, bodisi ker bi se tudi oni, ki bi naj napravili red, spravili na te zadeve samo, če bi tudi sami od tega nekaj imeli, t. j. če bi tudi sami s tem materialno profitirali. Iz ideoloških razlogov pa ne bo nihče prijemal bika za roge, posebno ne, ker ni politično pametno. Nihče namreč ne ve, kaj ta ideologija je, muh voditeljev pa ni lahko prerokovati na daljšo dobo. Samoupravljanja ni niti tu niti tam, če se stalno o njem samo govori, kadri pa napravijo po svoje.

Kardelj bi sedaj spet rad videl — in za njim so tudi drugi začeli ponavljati to tezo — 1. da komunisti zasedejo vse odločilne položaje kjerkoli, od skupščine do zadnjega „cajtenga“, in 2. da na teh položajih izvršujejo samo „odločitve večine“ v forumih ZK. Danes Kardelju, Popitu in njima podobnim že ni dovolj, da vse odločilne položaje zavzemajo člani ZK, potrebna jim je tudi brezpogojna pokorščina in poslušnost teh članov. Pokorščina in poslušnost komu? Večini v ZK? Kateri večini? Ta večina je ravno v zadnjih letih pokazala, da ne misli enako kot hostarska klika, ki je na vrhu ZK. Zato jo je treba spremeniti. Zato je potrebno masovno vključiti v ZK „delavce iz neposredne proizvodnje“ in s tem ustvariti novo večino, ki bo dosedanjo večino preglasovala. To je balkansko nadmudrivanje „vrhuške“ ZK in nič drugega.

Kar se družbeni odnosov tiče in samega samoupravljanja, si oglejmo samo nekaj podatkov.

Raziskovavec dr. Rudi Kyovsky je ugotovil, da se je leta 1971 od 956 odpuščenih delavcev pritožilo na sodišče samo 14 delavcev (1,4%). Zaključek dr. Kyovskega je, „da nedvomno nekaj ni v redu tako v samih delovnih organizacijah kakor tudi na sodiščih, ker je odstotek ugovorov, zlasti tožb, očitno prenizek in ni v razmerju z važnostjo materije in številom konfliktov, ki so bili na tem področju zelo pogosti“. Pri tem je

novice od doma

100-LETNICA ROJSTVA
DR. ANTONA KOROŠČA

12. maja bo slovenski narod praznoval stoletnico, ko je bil v Biserjanah pri Sv. Juriju ob Ščavnici rojen dr. Anton Korošec. V odločilnih trenutkih ob koncu prve svetovne vojne je z drugimi takratnimi slovenskimi voditelji vodil borbo za osvoboditev Slovencev. V dobi med prvo in drugo svetovno vojno je bil v Jugoslaviji nesporni voditelj slovenskega naroda, za katerega je žrtvoval vse svoje sile in kateremu je posvetil svoje izredne državniške sposobnosti. Najlepše se bomo poklonili temu velikemu Slovencu, če bomo tudi sami požrtvovalno in nesebično delali za svoj narod.

DOMAČI VOZNIKI

Nekaj več kot 370.000 Slovencev in Slovenk ima vozniška dovoljenja. Vsak peti Slovenec je torej voznik amater. Vsi seveda niso tako srečni, da bi imeli svoje avtomobile. Ob novem letu so v Sloveniji našli 177.184 osebnih avtomobilov. To je podatek, ki govori o veliki gostoti prometa na slovenskih cestah. Promet ob prijetnem vremenu pa prinaša tudi precej tragičnega. Največ najhujših nesreč povzročijo vozniki osebnih avtomobilov.

DENAR ZA CESTE SKOPO
ODMERJEN

O tem, da so v Sloveniji številne ceste — ne samo makadamske in krajevne, marveč tudi ceste prvega reda — vse prej kot vzorne, ni treba izgubljeni besed. Slovenija ima razmeroma gosto razvejano cestno mrežo. Na kvadratni kilometer pride 0,73 kilometra cest. Jugoslavija ima na kvadratni kilometer le 0,36 kilometra cest. Evropsko povprečje je 0,70 kilome-

najbrž mislil na prekinitve dela, kot danes imenitno imenujejo v Sloveniji delavske štrajke.

Ugotovil je tudi, da se zaposleni (čeprav se delavec lahko pritoži na komisijo za pritožbe in na delavski svet podjetja) na te organe zelo redko pritožujejo. Najbrž raje „spokajo svoje kufre“ in gredo na kapitalistični Zahod.

Drugi raziskovavec inštituta za javno upravo in delovna razmerja dr. Josip Županov je ugotovil, da „urejen disciplinski postopek znotraj samoupravne organizacije“ velja samo za vodstvo in ne za posameznega delavca. Medtem ko ta postopek lahko uporablja vodstvo proti delavcu, ga delavec ne more izkoristiti proti vodstvu. Dr. Županov pravi: „Čeprav delavec po dolgotrajnem sodnem postopku dobi spor, se praktično ne more vrniti na svoje delovno mesto.“

Nevidne sile — to je tisto prokletstvo, ki ne bo nikdar napravilo iz jugoslovanskega ali slovenskega samoupravljanja tisti model v svetu, o katerem je govoril Popit. Kdo so te nevidne sile? Vsem je jasno, da gre tu za Zvezo komunistov. Zaradi Zveze komunistov so sindikati neučinkoviti, sodišča pristranska in brez moči, a vodilni uslužbenci in direktorji najbolj nesigurni ljudje na svetu. Kadar gredo zaradi politike ZK stvari narobe — kajti podjetja so navezana na splošne pogoje gospodarjenja in življenja v deželi — so ti „tehnokrati“ prvi, katere obtožijo nesposobnosti in katerim odleti glava. Nič zato, če so člani ZK, nekdo pač mora biti grešni kozel in nositi posledice nesposobnosti ali zmešanosti na vrhu.

Kadarkoli pride do prekinitve dela, govore glave ZK o pomanjkanju samoupravljanja, o nerazvitem samoupravljanju ali o pomanjkljivosti v pravilnikih prizadetih podjetij in organizacij. Kot noji, ki tiščijo glave v pesek, pa nočejo priznati, da samoupravljanje ne more biti samoupravljanje v pogojih nesamoupravljanja.

Klic Triglava, London, 14. marca 1972, str. 5—7.

ŽRTEV GONJE

Dr. Franc Pediček je 1. februarja odstopil kot direktor pedagoškega inštituta ljubljanske univerze, ker „opaža zadnji čas vse bolj negativne ocene v zadnjem času objavljenih strokovnih stališč“.

Mož je žrtev nestrokovne komunistične gonje. Na plenumu centralnega komiteja ZK Slovenije 20. januarja ga je sekretar Andrej Marinc obtožil, da hoče odpreti vrata šolstva „idejnopolitičnemu in svetovnonazorskemu pluralizmu“ in se odpovedati „socialistični npravnosti vzgojno-izobraževalnega procesa“.

Za letošnji 28. februar so slovenski šolniki v Trstu spet pričakovali dr. Pedička, da bi jim predaval v Kulturnem domu. Namesto njega so iz Ljubljane poslali dr. Vladimírja Schmidta, ki je dejansko spodnesel noge dr. Pedičku v umazani, delno doktrinarni, delno osebni gonji.

Skupina slovenskih šolnikov v Trstu je protestirala proti temu, kot je protest objavila tržaška Mladika:

Čemu prihaja dr. Vladimír Schmidt?

Vsako leto v Kulturnem domu prirajajo razna strokovna predavanja za slovenske šolnike na Tržaškem. Med predavatelji, ki prihajajo, iz Ljubljane, je prejšnja leta napravil zelo dober vtis pedagog dr. Pediček, tako s svojim strokovnim znanjem, kakor s humanistično vsebino svojih predavanj.

Letos — in verjetno tudi v bodoče — dr. Pedička v Trst ne bo. Zakaj? Ker je tajnik slovenske Komunistične partije Andrej Marinc sklenil, da dr. Pediček ne sodi več na ljubljansko univerzo, kjer je do nedavnega vodil pedagoški inštitut. Zakaj? Preprosto povedano: ker je dr. Pediček zastopal mnenje, da mora šola vzgajati najprej človeka (k poštenosti, resnicoljubnosti, dobroti itd.) in šele potem državljana (torej k poslušnosti dani oblasti oziroma režimu).

tra. To pove, da je Slovenija glede na gostoto cestnega omrežja blizu evropskemu povprečju. Zanimivo je tudi, da se v letih 1966 do 1970 v republiki Sloveniji med sredstvi za ceste ne pojavljajo več zvezna sredstva, marveč pretežno le republiški in občinski proračuni.

USPEHI „KOMPASA“

Medtem ko je „Kompas“ v letu 1970 dosegel okrog 560 milijonov prometa, so ga lani povečali na 815 milijonov. Močno so povečali tudi devizni priliv in dosegli 42,6 milijona dolarjev. Pri skoraj tisoč zaposlenih so se lani povprečni osebni dohodki povečali od 1850 din leta 1970 na 2180 din. Izjemen rekord so dosegli tudi v skladih, saj so jih imeli skoraj trikrat več kot v letu 1970. Letos bodo veliko sredstev vložili v nakup avtomobilov za službo „rent-a-car“, ki je za podjetje izredno donosna. Letošnji pojav črnih koz pa utegne želje in načrte podjetja v turistični sezoni močno prekrizati.

TUJINA JIH GENI

Slovenski gradbeniki so lani opravili za dobrih 300 milijonov dolarjev investicijskih del v tujini. To je za kakih 25 odstotkov več kot leto poprej. V letošnjem letu pa bo vrednost opravljenih del po doslej sklenjenih pogodbah še za 22 odstotkov večja kot lani. Njihovo delo velja v tujini v glavnem za solidno. Ugled pa so si pridobili tudi s tem, da se drže rokov.

POKOJ ZA KMETA

Socialno-zdravstveni zbor Slovenije je sprejel zakon o starostnem zavarovanju kmetov. Letos bodo kmetje zavarovanci začeli vplačevati denar v pokojninski sklad. Drugo leto bodo izplačane že prve pokojnine.

SLAKI DOMA

Slakov osemčlanski ansambel se je po 42-dnevni turneji po Avstraliji vrnil v domovino. Slaki so privedili v Avstraliji 14 večjih in manjših nastopov. Igrali in peli so v Sydneyu, Canberri, Melbourneju, Adelaidi, Brisbanu, Kobartu, Tasmaniji in še v nekaterih drugih krajih.

bom doma, si v najboljšem primeru kupim stanovanje ali zgradim hišo čez 20 let, če grem na tuje, se ta doba skrajša za dobro polovico. Kaj mu je storiti? Kmet računa: če bom doma, do kmetijske mehanizacije-traktorja ne morem priti, vsaj tako kmalu ne. Gre na tuje za dve leti in traktor je tu. Gre torej za rezultate logičnega razmišljanja; skratka: ljudje imajo zelo pozitivne želje po naprednejšem in to naprednejše doseči v najkrajšem možnem času. V nobenem primeru jim ne gre očitati to za slabost, za hlastanje po bogastvu ali jih zmerjati z manj nacionalno zavodno kategorijo.

Da imamo danes toliko zdomcev, recimo konkretno iz kategorije kmečega prebivavstva, je osnovna krivda v nas.

Odpraviti je dalje treba neupravičeno slab odnos do dela, predvsem do fizičnega. Vseposod fizično delo bolj cenijo, ga primerno plačajo, pri nas žal še nimamo ustreznih meril za to, čeprav se zavedamo, da brez fizičnega dela družba ne more obstajati. To je tudi osnovni razlog za tako množičen odhod naših ljudi v inozemstvo. Pri nas običajno manj spoštovan ali celo z etiketo delomrzneža se izkaže v tujini ta delavec še kako marljiv. Gre torej za osnovno vprašanje, kako ovrednotiti delo nasploh.

Da ne manjka našim zdomcem domoljubja, se lahko prepričamo ob praznikih. Samo na mejne prehode poglejmo! Videli bomo željo po domu: „Doma bi radi ostali, če...“, če bi vsaj približno toliko zaslužili.

Opevati domoljubnost, a z domoljubi mačehovsko ravnati, res ni v redu.

Delo, Ljubljana, 25. marca 1972, str. 27.

PRAZNI HLEVI, NEOBDELANA ZEMLJA — PA ISTOČASNO UVAŽANJE MASLA, MLEKA, KORUZE, ZELJA

V zadnjem času smo priče vse pogostnejšemu opuščanju lastne proizvodnje na družbenih posestvih. Marsikje so prenehali pitati živino in prašiče, pridelovati krmne rastline, zdaj pa zatrjujejo, da bo tudi mleko doletela ista usoda.

Glede na to, da smo za oblikovanje teh družbenih gospodarstev dali težke milijarde, nam zdaj ne bi smelo biti vseeno, če ta posestva dajejo kaj ali nič.

Imamo hleve, ki so prazni ali pa le napol izkoriščeni. Tu je še zemlja, ki ostaja neobdelana in neizkoriščena. Na drugi strani lahko vsak dan kaj beremo o uvozu masla, mleka, koruze, zelja itd.

Jasno je, da ta pot ne pelje nikamor. Temeljni cilj vsake družbe je, da pridelava dovolj hrane doma. Tudi za našo naj bi bil. Zato je treba energično ukrepati, da ne bi izgubili še te temeljne črede krav, ki je zaradi dobrega selekcijskega dela tudi najboljša, kar sploh imamo.

Na farmah so dosegli lepe uspehe, predvsem pri selekciji in povečani molznosti krav. Žal pa je bilo to še vedno premalo, da bi postali tudi rentabilni. Živinorejci zatrjujejo, da so temu največ krive nizke cene mleka, ki so pod gospodarno ceno. Tudi preskrba s koruzo že nekaj let pesti slovenske živinorejce. Del krivde za nastali položaj pripisujejo slabi opremi farm, zastareli tehnologiji, neustreznim kadrom in podobnemu.

Zato bi kazalo, za kar je že skrajni čas, poiskati možnosti za tako kmetijsko proizvodnjo, ki jo družba zahteva: da bo tudi potrošnik dobil tisto, kar od družbenih gospodarstev upravičeno pričakuje.

Kaj bodo kmetijska posestva še sploh pridelovala, če opustijo še mlečno proizvodnjo?

Nedvomno je položaj precej kritičen, zato bi se kazalo resno lotiti reševanja tega vprašanja, saj ne moremo kar čez noč uničiti tistega, kar smo z velikimi napori gradili vsa povojna leta. Kako naj bi sicer delavcem, kmetom in drugim dokazali, da se pri nas izjemno ne obnese farmerski tip, čeprav gre živinoreja v svetu prav v to smer?

Bomo mar res mleko, mlečne izdelke in meso uvažali, naši travniki pa bodo ostajali nepokošeni?

Delo, Ljubljana, 15. marca 1972, str. 1.

ustanovili poseben oddelek za te otroke.

CELJE — Celjsko podjetje „Plinarna-Vodovod“ je lani začelo graditi v Bežigradu novo plinarno. Dokončali jo bodo že letos. Njena zmogljivost bo približno trikrat večja od zmogljivosti sedanje plinarne. Zadoščala bo kakih pet let, ko jo bo mogoče z ustrežno razširitvijo še povečati. Nova plinarna bo za Celje pomembna tudi zato, ker ponuja enotnejše in sodobnejše ogrevanje.

DEBELI RTIČ — Na Debelem rtiču so odprli razširjen, sodobno preurejen mejni prehod. Preko tega prehoda teče že od leta 1966 mednarodni promet. V modernizacijo so vložili okoli 3 milijone dinarjev. Promet preko Debelega rtiča se je leta 1969 povzpел na 3 milijone potnikov ter okoli milijon vozil letno, potem pa je zastal. Poleg plospij za milico in carino so uredili pokrit štiristezni prehod s kabinami za mejno osebje. Pretok urejajo semaforji, osebje upravlja le avtomatizirane zapornice in štetje potnikov. Uredili so tudi bencinsko črpalko.

DRAVOGRAD — Dravograd je s svojim starim mostom čez Dravo, kjer je mogoč le enosmerni promet, izrazito ozko grlo. Zato že vsi nestrpnost pričakujejo dan, ko bo stekel promet po novem mostu. Gradi ga ravenska poslovna enota „Gradisa“. Stal bo več kot 7 milijonov dinarjev. Zanimivost novega mostu je v tem, da bo segal čez bregove Drave, ki so tu visoki in strmí, poševno.

GORNJA RADGONA — Lani je čez pomurske mednarodne prehode Gornja Radgona, Kuzma in Dolga vas ter meddržavne prehode z Avstrijo pri Gederovcih in Tratah prestopilo mejo skoraj 1.250.000 Jugoslovanov. To je tri odstotke več kot leto poprej. Vsekakor so največ prehodov naštel na mednarodnih mejnih prehodih v Gornji Radgoni in Kuzmi. Promet na Madžarsko na prehodu Dolga vas pa je bil dokaj skromen.

HRASTNIK — Končno so kmetje in nekateri drugi prebivavci, ki so

Razgovori strank o novi ureditvi koroške občinske strukture se nahajajo v odločilnem stadiju. Razen dveh osnutkov, ki sta bila predložena tudi javnosti, so ti razgovori tajni in le del vsebine prodre v javnost. V ospredju problematike je za koroške politike gospodarstvo, pri tem pa pozabljajo na družbeno oziroma sociološko vprašanje.

Poseben problem predstavlja združevanje občin na dvojezičnem ozemlju Koroške. Že na prvi pogled lahko ugotovimo, da se politiki na narodni položaj manjšine sploh ne ozirajo. Le tako je možno, da predvideva naj-novejši načrt npr. združitev občine Sele, ki je popolnoma slovenska, z večino namemskim mestom Borovlje. Tak način združevanja pa je usoden za slovensko manjšino in je eno najboljših sredstev asimilacije.

Najbolj problematične so združitve občin z večinomoma slovenskim prebivavstvom, s takimi, katerih prebivavstvo je večinomoma nemško. V takih občinah vpliv manjšine nujno pade. Zmanjša se število slovenskih mandatarjev in ljudje bodo morali v večinomoma nemških centrih opraviti občinske zadeve. Nadaljnji načrti predvidevajo tudi združitev šol v teh občinskih centrih, kar je za manjšino prav tako negativno.

Tako združevanje je tudi proti členu 7, odst. 3, avstrijske državne pogodbe in je s tem protustavno. Člen 7, odst. 3, govori o „upravnih okrajih“. Pod temi „upravnimi okraji“ razumemo tudi občine kot najmanjše upravne enote. Avstrijska državna pogodba je bila podpisana leta 1955. Vsaka sprememba teh upravnih enot po letu 1955, ki ogroža slovensko manjšino, je proti členu 7. Nezakonito je vsako združevanje občin, če je odstotek slovensko govorečih v novi občini manjši kot pred združitvijo. Eklatantni primeri so predvidene združitve: Globasnica—Dobrla ves, Sele—Borovlje, Radiše—Žrelec itd.

Ne ozirajoč se na želje občanov in njih zastopnikov, ne upoštevajoč svojevrstnega narodnostnega položaja južne Koroške, bodo naprtili koroški politiki ljudstvu tisto rešitev, ki se zdi njim po volji. Kljub lepim besedam, da se morajo reševati vprašanja, ki se tičejo manjšine, z njenim sodelovanjem, bo tudi to združevanje občin diktat od zgoraj. Koristil bo le velikim strankam, ne pa občanom, najmanj pa slovenski manjšini.

Odgovorni koroški politiki s tem spet dokazujejo, da je prepad med njihovimi besedami in dejanji zelo globok.

Naš tednik, Celovec, 17. feb. 1971. str. 1 in 5.

iz tujih časopisov

Z izrezki iz nepristranskih tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši. Seveda pa odgovarjajo za točnost pisanja časopisi oziroma njih poročevalci. — Op. ured.

ZAGREBSKEGA NADŠKOFA OBTOŽUJEJO

Hrvaški dnevnik „Vjestnik“ je v uvodniku obdolžil zagrebškega nadškofa Franja Kuharića, da se je z zadnjim pastirskim pismom pregrešil proti pravilom, ki so bila določena v protokolu, sklenjenem leta 1966 med Jugoslavijo in Vatikanom.

V pastirskem pismu v marcu je nadškof zahteval pravico staršev do krščanske vzgoje svojih otrok. Časopis na to odgovarja, da te pravice staršem nihče ne odreka in da so cerkve v Jugoslaviji vsemu prebivavstvu

lani utrpeli škodo zaradi zaplinjevanja, le dobili plačano odškodnino. Štiri zasavska podjetja: „Termoelektrarna“, „Cementarna“ v Trbovljah, „Steklarna“ in „Kemična tovarna“ v Hrastniku bodo izplačale prizadetim občanom v zagorski, trboveljski, hrastniški in laški občini 980.000 dinarjev odškodnine za škodo, ki so jo utrpeli v letu 1971.

IDRIJA — Lansko leto so v idrijski občini zgradili 91 novih družbenih stanovanj, tako je danes v občini 1254 družbenih stanovanj. V nasprotju s stanovanji pa se stanje poslovnih lokalov ni bistveno spremenilo. Lani so popravili le 8 poslovnih lokalov. Nekaj stanovanj je bilo zgrajenih tudi v Spodnji Idriji, Cerknem in Črnem vrhu.

IDRIJA — Letošnje leto je proglašeno za mednarodno leto knjige z namenom prikazati ljudem pomembnost knjige v današnji družbi. Obisk v idrijski knjižnici je zadovoljiv. Med obiskovavci je precej mladine. Pred letom dni se je knjižnica preselila v nove prostore. Lani je bilo v knjižnici skoraj 15.000 obiskov. Bravci so si izposodili čez 34.000 knjig. Knjižnica je naročena na 80 revij in časopisov. Lani so nabavili 1300 novih knjig. Idrijska knjižnica ima svojo podružnico v Cerknem.

ILIRSKI BISTRICA — Okrog 2000 vojakov in več kot 500 prebivavcev, gozdnih delavcev in gasilcev iz Bistrice, Knežaka, Koritnice in Postojne je skušalo zadušiti strašen gozdni požar, ki je upepelil okrog 600 ha gozda blizu Koritnice. Žrtev na srečo ni bilo. Najprej je zagorelo grmičevje pri Milanki. Ko so ogenj že skoraj pogasili, ga je razpihal veter. Goreli so predvsem borovci in pašniki.

JERUZALEM — Popotniki upravičeno imenujejo Jeruzalem biser Slovenskih goric. Turistom ni žal jeklenih konjev, ki morajo premagovati globoke jame na cesti z lju-tomerske strani iz Radomerja. Življenje v tem kraju poleti oživi in umre s trgatvijo. Toda kot vsi hriboviti kraji Slovenskih goric tudi Jeruzalem nima ob vsakem času pitne vode.

odprte. Trditev, da šola vsiljuje otrokom brezboštvo kot svetovni nazor, naj bi bilo čisto popačenje dejstev.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, 11. aprila 1972.

UČITELJEVA DOLŽNOST JE GOVORITI PROTI VERI

„Nočemo nobenemu učitelju prepovedati, da veruje, moramo pa biti pri določanju naših družbenih pogojev natančni, kajti šola je pri nas družbena, socialistična ustanova. Zato ni dovolj, da neki učitelj svojim učencem o veri nič ne govori, temveč je njegova dolžnost, govoriti proti veri, t. j. proti temu, kar on veruje. Ne more biti od nas plačan, če ne uči našega nauka.“ Mirko Čanadanović, predsednik republiškega komiteja ZK Vojvodine.

Novi list, Rijeka, 23. febr. 1972.

BEOGRAD SE BOJI SOVJETSKEGA OBJEMA

Ko bo sovjetski maršal in obrambni minister Grečko po nekaj dneh bivanja v jugoslovanskem glavnem mestu spet stopil v svoje posebno letalo, tedaj bo običajno uradno sporočilo govorilo o tovariškem in prijateljskem vzdušju. V Beogradu ne bodo hoteli novega zblizanja postavljati v nevarnost, tudi pa ne bodo tega zblizanja slovesno razglašali s kakšnimi novimi dejanji.

V Beogradu so prepričani, da ni Sovjetska zveza nikakor opustila svojih načrtov, močnejše se angažirati na Balkanu in na področju Sredozemskega morja, a odločeni so, tem načrtom se tako daleč izmakniti, da jih bo morala izpeljati brez jugoslovanske pomoči. V Beogradu zagotavljajo, da ostaja načelo „blokovne nevezanosti“ in v primeru nuje tudi obramba te blokovne nevezanosti še naprej temelj jugoslovanske zunanje in obrambne politike.

Na čisto vojaško raven skrženo bo torej to pomenilo, da Jugoslavija ni pripravljena ugoditi Sovjetski zvezi, če bi sedaj Grečko zahteval za sovjetsko vojno mornarico mornariške baze na jadranski obali za vzpostavitev ravnotežja z ameriški mornariškimi oporišči v Pireju in Turčiji.

Tudi ne prihaja v poštev, da bi izpolnili sovjetskemu maršalu bistveno „manjše želje“, namreč take, ki bi pomenile večje obveznosti za bodočnost. Odločno bodo torej zavrnil npr. načrt o namestitvi manjših oddelkov čet Varšavskega pakta v Macedoniji, ki bi naj tam ustvarjala „protiutež“ proti Američanom v Grčiji.

Za jugoslovansko stran je položaj spričo počasi naraščajočih sovjetskih zahtev težak zato, ker sta se ob obisku partijskega šefa Brežnjeva pred pol leta obe strani uradno spet zblizali. Zaradi tega grozi, da pride v takratnem uradnem sporočilu razglašena „skupna marksistično-leninistična osnova“ v nasprotju z jugoslovanskim naukom o zunanji „blokovni nevezanosti“ in o ekonomski in ideološki „tretji poti“.

V obisku Grečka, ki ga imajo za drugega najmočnejšega moža v Sovjetski zvezi, vidijo del sistematično vodenega in na dolgo roko zasnovanega sovjetskega manevra oklepanja in objemanja Jugoslavije ter končno spojitve s celoto. Ta manever se odigrava istočasno na vseh ravneh.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, 27. marca 1972.

ZA VSAK PRIMER

Zdi se, da so se v jugoslovanskem vodstvu pripravili na nepričakovane možnosti ob Grečkovem obisku. Zadnji teden sta imela v Titovi rezidenci na Brionih sejo državni svet za obrambo in svet za notranjo varnost. O teh posvetovanjih ni prišlo v javnost nobenih sporočil. Vendar vlada prepričanje, da je bil eden glavnih predmetov razgovora vprašanje varnosti na področju Sredozemskega morja.

Kar zadeva ravnotežje jugoslovanske zunanje politike med obema velesilama, je Beograd že ukrepal: tudi ameriški zunanji minister bo še v prvi polovici letošnjega leta prišel v Beograd na obisk — po uradno še nepotrjenih vesteh.

Süddeutsche Zeitung, 28. marca 1972.

JESENICE — Predvidevajo, da bodo letos uredili vodovod v Podkorenju in v Radovni. To je nujno potrebno za razvoj turizma na tem področju. Skupno bo za vodovod vloženi skoraj dva milijona dinarjev.

KOPER — Staro koprsko mestno jedro in stanovanjski del Semedela ne kažeta, da bi bil Koper strnjeno mesto. Med njima leži zapuščena in močvirnata Bonifika. Na tem predelu naj bi v prihodnosti zrastle turistično rekreacijsko središče. Načrt predvideva, da bo na tem območju zgrajen hotel, zimski, letni in velik otroški bazen, kegljišče, teniška in druga igrišča ter veslaški in jadralni klub. Na tem prostoru naj bi zrastle tudi športna dvorana.

KOPER — Koprsko cestno podjetje bo letos za modernizacijo in preureditev nekaterih cest na svojem območju porabilo okoli 16 milijonov dinarjev. Najprej bodo popravili posledice letošnje zime na sledečih odsekih: Kozina—Podgrad—Rupa, Postojna—Ilirska Bistrica—Rupa in Duvolje—Šmarje—Sežana—Divača. Uredili naj bi tudi odsek ceste od Šmarja pri Kopru proti Dragonji. Tako bi nekoliko razbremenili obalno cesto zlasti v sezoni.

KRANJ — Na Laborah, poleg tovarne „Sava“, so začeli kopati temelje za novo tovarno. V njej bodo izdelovali elektronske telefonske centrale. Zgradili naj bi jo do konca letošnjega leta. Proizvodnja pa naj bi po načrtu stekla čez dobro leto. V gradnjo bodo vložili 310 milijonov dinarjev. 10 odstotkov potrebnega denarja bo predstavljal delež tujega kapitala koncerna ITT, s katerim „Iskra“ že dalj časa uspešno sodeluje.

KRANJ — Gorenjske ceste še nikoli niso bile tako uničene, kot so po letošnji zimi. Po strokovnih ocenah je poškodb vsaj dvakrat toliko kot lani. Važnejše ceste že nekaj časa krpajo, vendar le bolj na grobo. Za sedaj še ne vedo, kako bo z denarjem. Samo za popravilo poškodb zaradi zimske zmrzali bi potrebovali 4,6 milijonov dinarjev.

KRANJSKA GORA — Gradnja „Kompasovega“ hotela v Kranjski gori lepo napreduje. Če ne bo predvidenih ovir, bo novi hotel s 180 ležišči do prihodnje zime že pripravljen za sprejem gostov. V hotelu bo pokrit plavalni bazen, avtomatsko kegljišče, restavracija in drugi prostori.

LJUBLJANA — V ljubljanskih Arkadah so odprli razstavo z naslovom „Alpski Iliri — halštatska kultura v Vzhodnih Alpah“. Z razstavo bo gostoval v Ljubljani prazgodovinski oddelek naravoslovnega muzeja na Dunaju. Gradivo razstave je iz svetovno znanih zbirk iz halštatskega obdobja, to je 750 let pred Kristusom. Za Slovence je posebej dragoceno, da bo pri nas prvič prikazano gradivo s slovenskega ozemlja: z Magdalenske gore, Vač, Brezja in iz drugih krajev.

LJUBLJANA — Skupščina Slovenske akademije znanosti in umetnosti je za svojega predsednika ponovno izvolila Josipa Vidmarja. Izvolila je dva nova redna člana, štiri dopisne in dva zunanja dopisna člana. Za redna člana sta bila izvoljena zgodovinar dr. Bogo Grafenauer in akademski slikar Maksim Gaspari. Za podpredsed-

nika je bil ponovno izvoljen dr. Anton Kuhelj.

LOKOVEC — Vaščani v Lokovcu pri Ajdovščini so bili prvi v tej občini, ki so se izrekli za samopri-spevek za ureditev krajevnega pokopališča. Pokopališče je sedaj dobilo lepšo zunanost in je več kot za polovico večje od starega. Za razširitev pokopališča so porabili okrog 100.000 dinarjev.

MAKOLE — Obrtno gradbeno podjetje „Remont—Makole“ je prenehalo delovati. Kakšnih 70 delavcev, ki so bili zaposleni v tem podjetju, se je zaposlilo v Bistrici in v Poljčanah. Tako je šlo v Makolah, ki so središče za 13 vasi, v likvidacijo zadnje podjetje, kjer so se ljudje lahko zaposlili. V kraju, kjer je delovne sile na pretek, sedaj ni moč dobiti zaposlitve. Skoraj 400 Makolčanov se vozi delat drugam. Vzrok razpusta podjetja „Remont“: slabo gospodarjenje.

MAREZIGE — Vinogradniki z območja, kjer pridelujejo najboljši istrski refošk, iz Marezig, Šmarja, Pobegov in Dekanov, so na vinski razstavi predstavili najboljše sorte svojega pridelka. Razstavljena vina je ocenjevala posebna komisija. Najboljši vinogradniki so dobili nagrade in diplome. Namen te razstave je bil, spodbuditi vinogradnike za pridelovanje sortnih vin,

zlasti pa istrskega refoška, za katerega vlada močno zanimanje.

MARIBOR — Ker grozi Mariboru v letu 1975 občuten primanjkljaj električne energije, se bodo morali čimprej odločiti za gradnjo dodatnih elektrarniških zmogljivosti. Primanjkljaja elektrike ne bo mogoče zakrpati z uvozom elektrike iz drugih republik ali iz tujine. V poštev bi prišla gradnja elektrarne z dvema plinskima turbina in postavitev plinske turbine v TE-Brestanici. Morali bodo rekonstruirati tudi elektrarno v Fali.

MARIBOR — V letu 1971 se je pripetilo v severovzhodni Sloveniji 5839 prometnih nesreč. To je za 13 odstotkov več kot leto poprej. 1628 nesreč so ocenili kot kaznivo dejanje s telesno poškodbo. Življenje je izgubilo kar 113 ljudi, kar je 36 odstotkov več kot leta 1970. Glavni krivec nesreč je bil največkrat alkohol. Razbite pločevine je bilo za 15.680.000 dinarjev.

MARIBOR — Mariborska „Metalna“ je nedavno sklenila pogodbo o dobavi opreme v vrednosti 3,2 milijona dolarjev za hidrocentralo v Dar Es Salaamu. Po pogodbi, ki jo bodo uresničili letos in v prihodnjih dveh letih, bo „Metalna“ dobavljala cevovode, žerjave in zapornice, montirala svojo opremo in jo poglala v obratovanje.

MORAVCI — Obračun poslovanja termalnega kopališča v Moravcih je pokazal, da so imeli lani kar 276.300 obiskovavcev in skoraj 54.000 nočitev. Med obiskovavci so prevladovali tuji gostje. Enako so imeli tujci levji delež tudi pri nočitvah. To je nedvomno lep uspeh, ki ga nihče ni upal napovedati. Gre za enega od naših najmlajših zdraviliških krajev, ki ga še gradijo. V Sloveniji so po številu obiskov na drugem mestu — takoj za Rogaško Slatino.

NOVA GORICA — Novogoriška tovarna pohištva „Meblo“ vse bolj razširja svojo dejavnost tudi v inozemstvo. V Münchnu so pred kratkim podpisali pogodbo o ustanovitvi „Meblo GmbH“. Podjetje ima že poslovne prostore, ki so jih dobili od nemških železnice.

Selce na Gorenjskem

NOVA GORICA — V Novi Gorici bodo zgradili novo tovarno, kjer bodo izdelovali avtomobile znamke „Citroen“ in sicer spačke, amije in citroene GS. V isti tovarni bodo sestavljali tudi razne tipe „žab“. V prvem obdobju — predvidoma do 1975 — bodo izdelali 18.000 vozil. Del teh vozil, kakor tudi avtomobilska dele, bo podjetje izvažalo.

PLANICA — Čeprav „Planica 72“ ni bila rojena pod srečno zvezdo — nenadna otoplitev jo je organizatorjem pošteno zagodla — je dala svetu novega svetovnega prvaka v skokih. V dolini pod Poncami se je zgrnilo več kot 50.000 gledavcev. Zmagal je 21-letni Švicar Walter Steiner. Srebrno in bronasto medaljo si delita vzhodni Nemeč Wosipiwo in Čehoslovak Raška.

PODLEHNIK — Možje iz Podlehnik so se dogovorili, da ustanove gasilsko društvo. Zanimivo je, da ta kraj v Halozah do danes ni imel gasilskega društva, čeprav krajevna skupnost šteje skoraj 3000 prebivalcev in obsega 12 vasi oziroma zaselkov. Doslej so za to območje ob požaru skrbeli gasilci iz sosednjih krajev, zlasti gasilsko društvo iz Jurovcev. Najprej bodo zgradili gasilski dom in nabavili najnujnejšo opremo.

PORTOROŽ — Konec aprila so odprli v Portorožu nov hotel „Metropol“. Hotel ima na razpolago pokrit bazen z ogrevano morskovo vodo. Bazeni je odprt za vse. Novi bazen z ogrevano morskovo vodo je četrti te vrste na obalnem področju. Letošnjo zimo so bazeni z ogrevano morskovo vodo privabili mnogo gostov. Portorož ima sedaj dva pokrita bazena z ogrevano morskovo vodo.

POSTOJNA — Približno 250 „Gradisovih“ delavcev gradi viadukt na avtocesti pri Ravbarkomandi. Zato delo hitro napreduje. Od 32 polj na vrhu viadukta so jih montirali že čez polovico. Računajo, da bodo poleti po mostu že mogli voziti beton. Sredi oktobra pa je predviden preizkus obremenitve. Tudi most pri Uncu hitro usposablja

in bo do konca avgusta že popolnoma pripravljen za promet.

PTUJ — Zveza lovskih družen Ptuj, ki združuje na območju ptujске in ormoške občine v 23 lovskih druženah okoli 700 članov zelene bratovščine, je pripravila v lovskem domu v Ptujju zanimivo lovsko razstavo. To je bila prva večja poveljna lovška razstava v Ptujju. Številne razstavljene trofeje, tihožitja in nekatere stare vrste lovskega orožja si je bilo zares vredno ogledati. Organizatorjem je uspelo za zidovi lovškega doma pričarati košček zelenega gaja, ki so mu povsem predani.

RADLJE ob DRAVI — Ker je glasbena dejavnost na območju radljske občine zelo razgibana, ji kulturna skupnost daje precejšnjo podporo. 50.000 dinarjev bodo tako letos razdelili med pevske zборе, instrumentalne skupine, pihalne orkestre in glasbeno šolo. V občini je precej razvito tudi zborovsko petje. Moški pevski zbori so v Radljah, Podvleki, Vuhredu, Vuzenici in v Ribnici na Pohorju. V Vuzenici sta tudi mladinski in ženski pevski zbor.

RADOVLJICA — Graditev nove avtomobilske ceste in predora pod Karavankami ni več sporna. Še vedno pa ni znano, kdaj bo za ta

Škofja Loka

dva načrta dovolj denarja in kdaj ju bodo začeli urediti. Ker v prihodnjih petih letih še ne bo denarja za novo gorenjsko cesto, se zavzemajo za to, da bi temeljito obnovili sedanjo. S tem bi vsaj nekoliko omilili hudo prometno zadrego, ki že zdavnaj ne nastaja samo ob glavnem prometnem času. Predstavniki gorenjskih občin so tudi predlagali, naj bi ves denar od podražitve bencina v Sloveniji porabili za ceste.

SLOVENJ GRADEC — Pri gozdnem gospodarstvu v Slovenj Gradcu so izdali lani skoraj 124.000 dinarjev za štipendije, socialno pomoč in posojila. Podjetje ima 18 štipendistov. Občasno pomagajo 24 štipendistov — med njimi 19 fantom, ki so v šoli za kmetovavce na Muti. Tem praktično plačajo vse šolanje.

ŽELEZNIKI — V tovarni pohišstva „Alples“ so že nekaj časa v zadregi zaradi pomanjkanja ivernih plošč. V januarju in februarju so morali proizvodnjo zmanjšati za desetino, v aprilu pa so jo morali docela ustaviti. Vzrok je iskati v sklepu sekretariata za zunanjo trgovino. Sklenjeno je namreč bilo, da bodo letos uvozili samo 60 odstotkov lanske količine iveric.

Maj

KAJ VIDITE NA RISBI?

Risba za maj je zelo vesela, razigrana.

Polna je cvetja. Prav sredi risbe raste roža, ki poganja iz srca. Maj je mesec cvetja, prebuje nega življenja, lepote v naravi.

Srce je podoba ljubezni, tudi prstana, ki stojita nad srcem, sta podoba povezanosti dveh ljudi. Saj se mož in žena v zakonu za vse življenje povežeta drug z drugim: za dobre in za slabe čase, za dneve sreče pa tudi za dneve nesreče. To je prava ljubezen. Iz take ljubezni res rastejo kakor rože sreča, veselje, mir.

Prav na straneh risbe stojita na levi dve deklici, na desni ptici.

Deklici se sredi držita za roke, v zunanji roki pa držita vsaka eno rožo. To medsebojno prijateljstvo in ta ljubezen do rož je prav tako izraz plemenitosti in istočasno vir veselja.

Ptici gradita gnezdo. Nagon ju je združil in iz tega združenja bo zaživel novo življenje.

Na vsaki strani srca so naslonjeni inštrumenti: kitara in dve piščalki. Tam leže tudi note. Tudi ti znaki lepih melodij so znamenja razigranosti, ki prihaja z majem na svet.

Končno sveti tam še prgišče zvezd: z neba sipljejo svojo mežikajočo svetlobo med ljudi.

E. KÄSTNER:

Pikica in Tonček

„Sinoči nisva mogli priti,“ je rekla Pikica. „Moji starši so imeli goste in so ostali doma.“

„Sem si že sam mislil,“ je rekel Tonček. „Trenutek, takoj bom nazaj.“

Vzel je oba krožnika in izginil skozi vrata. Pikica je bila sama. Poizkusila je posaditi Pufiju jajčno lupino na glavo. „Če se tega naučiš,“ je šepetala, „boš lahko nastopil v cirkusu.“ Dakeljček pa kakor da ni bil navdušen za cirkus. Zmerom znova je vrgel lupino z glave. „Pa ne, avša ti stara!“ je rekla Pikica in se ozrla naokrog.

Otroci, otroci, je bila to majhna

kuhinja! Da je bil Tonček ubog fantič, si je bila sicer takoj mislila. Da pa je imel tako majhno kuhinjo, temu se je vendarle čudila. Z okna je bilo videti na sivo dvo-rišče. „Pa naša kuhinja v primeri s to, kaj?“ je vprašala dakeljčka. Pufi je pomahal z repom.

Tedaj je prišel spet Tonček in vprašal: „Bi stopila v spalnico, dokler bova z mamo jedla?“

Pikica je pokimala ter vzela Pufija v naročje.

„Precej bolna je še videti,“ je rekel Tonček. „A bodi tako dobra in nikar tega ne omenjaj!“

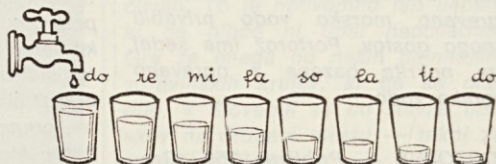
Zelo dobro je bilo, da je deklico na to previdno pripravil.

Tončkova mati je sedela v postelji in je bila zelo bleda in slaba. Prijazno je pokimala Pikici in rekla: „Lepo, da si prišla.“

Pikica je napravila poklonček in rekla: „Dober tek, gospa Tonček! Kar zdravi ste videti. Kako se kaj počutite?“

Tonček se je nasmejal, potisnil

Domáci ksifon

Prijetno igro, pri kateri bi se človek še česa naučil, že dolgo časa iščete, kajne?

Naš nasvet: sestavite si ksifon iz kozarcev. Gotovo veste, da zve-

ni prazen kozarec visoko, če nalahno obenj udarimo, medtem ko je zven pri polnem kozarcu nizek. Napolnite osem kozarcev z vodo tako, da bo ob lahnih udarcih na-

svoji materi še eno blazino za hrbet in rekel: „Moji mamici vendar ni Tonček ime. Tonček sem vendar samo jaz.“

„Ah moški, moški!“ je rekla Pikica vsa obupana in zavrtela oči. „Koliko jeze pripravijo te mrcine človeku, kajne, milostljiva?“

„Nisem milostljiva,“ je rekla Tončkova mati smehljaje se, „jaz sem gospa Prijateljeva.“

„Prijatelj,“ je ponovila Pikica. „Saj, saj, tudi na vratih piše. Prijetno ime.“ Sklenila je bila, da se ji bo zdelo vse lepo, kar bo tu videla, da ne bi Tončka in njegove matere užalila.

„Ti tekne, mama?“ je vprašal.

„Pa še kako, dragi moj,“ je odgovorila bolnica in pošteno zajemala. „No, jutri bom spet sama kuhala. Saj sploh ne prideš več do tega, da bi se kaj igral. Tudi domačih nalog ne moreš delati v redu. Včeraj se mu je celo biftek posrečil,“ je povedala dekletcu. In Tonček se je sklonil globoko nad krožnik, da ne bi pokazal, da ga pohvala veseli.

„Na kuho se prav nič ne spoznam,“ je priznala Pikica. „To dela pri nas debela Berta, devetdeset kil tehta. Zato pa znam igrati tenis.“

„Pa avto ima njen oče in šoferja,“ je poročal Tonček.

„Če hočeš, te vzamemo kdaj s seboj. Ravnatelj je dobričina,“ je rekla Pikica. „Ravnatelj je moj oče,“ je dostavila za pojasnilo.

„To je velik mercedes, limuzi-

na,“ je dopolnil Tonček. „Vrhu tega imajo deset sob.“

„A tudi vi imate čedno stanovanje, gospa Prijateljeva,“ je rekla deklica in posadila Pufja na posteljo.

„Od kod pa se pravzaprav poznata?“ je vprašala gospa Prijateljeva.

Tonček je stopil Pikici na prste in rekel: „Ah, veš, некоč sva se na cesti nagovorila. Takoj sva si bila tako simpatična.“ Pikica je prikimala, gledala dakejčka od strani in rekla: „Gospoda, mislim, da mora Pufi nekam.“

Gospa Prijateljeva je rekla: „Sploh pa bi lahko šla malo na sprehod. Jaz bi še nekaj ur dremala.“ Tonček je odnesel krožnika v kuhinjo in vzel čepico. Ko se je vrnil v sobo, je rekla mati: „Tonček, lase si moraš ostriči.“

„Nikar no!“ je vzkliknil. „Potem se ti nabere toliko malih las za ovratnik in to strahotno ščegeče.“

„Daj mi denarnico! Strič se pojdeš!“ je ukazala.

„Če že tako zelo želiš,“ je rekel, „no, prav. Denar imam pa sam.“ In ker ga je mati vsa začudena pogledala, je še rekel: „Na postaji sem pomagal nositi kovčke.“

Poljubil je mamico na lica ter ji svetoval, naj dobro spi in naj nikar ne vstaja in naj se dobro odene in tako dalje.

„Kakor ukazujete, gospod doktor,“ je rekla mamica in segla Pikici v roko.

(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

nje nastala cela lestvica tonov. Vodo morate natančno odmeriti, da bodo toni pravilni. Potem postavite kozarce predse na mizo in sicer tako, da bodo bolj prazni na vaši desni, bolj polni na levi.

Sedaj pa igrajte! Najprej bolj preproste melodije, kasneje težje. Ko boste to obvladali, lahko dodate še nove kozarce s poltoni in igrate z dvema žličkama.

Ne pozabite, da hočete iz kozar-

cev izvabiti melodije, ne pa kozarce spremeniti v črepinje. Mnogo zabave!

UČIMO SE O BOGU

PRAVIMŌ, DA JE BOG PRAVIČEN, KER NAGRADI ČLOVEKA ZA DOBRA DELA IN GA KAZNUJE ZA HUDOBNA, KAKOR KDO ZASLUŽI.

Kdaj bo Bog dokončno poplačal in kaznoval ljudi, vsakogar, kakor zasluži? Kako imenujemo z eno besedo večno srečo? In večno trpljenje?

● Nariši tehtnico: vodoravno črto, zgoraj pokončni ročaj, na vsaki strani vodoravnega vzvoda pa skodelici na vrvi. Pod desno skodelico nariši sonce z žarki, pod levo pa bliske. Nad tehtnico napiši: Bog je pravičen. Pod tehtnico pa, na levi strani: kaznuje hudobne, na desni: nagrajuje dobre.

BOG JE USTVARIL ČLOVEKA, KI SE RAZLIKUJE OD OSTALIH USTVARJENIH BITIJ PO TEM, DA MORE MISLITI IN LJUBITI.

Kje v svetem pismu bremo o stvarjenju človeka? Zakaj stoji v svetem pismu, da je Bog naredil človeka po svoji podobi? Če uvrstimo štiri bitja po tem, katero od njih je odličnejše, kako jih boš uvrstil: žival, rastlino, človeka in kamen?

● Nariši štiri ležeče podolgovate pravokotnike, enega na drugem, tako, da bo spodnji najširši, zgornji najožji. Na spodnjega napiši „neživa narava“, na drugega „rastline“, na tretjega „živali“, na najvišjega „ljudje“. Prav na vrhu pa nariši krono, ki pomeni, da je človek krona stvarstva.

Ko so na Škotskem poizvedovali, kdo je najbolj skop, so ugotovili, da je to Mc Gregor. Ta se je celo smejal le na račun drugih...

„Ančka, zate bi šel do konca sveta!“

„O, napravi mi to veselje!“

„Janez, kadar ješ, vendar ne moreš brati.“

„Kako da ne, mama? Z eno roko jem, z drugo pa berem.“

„Zakaj ste v zaporu?“

„Ker sem prehitro vozil. Pa vi?“

„Ker sem vozil prepočasi. Policija me je dohitela.“

Sodnik: „Kako se je začelo?“

Tožnik: „Udaril me je po zobeh.“

Sodnik: „In kako se je končalo?“

Tožnik: „Prav tako.“

Mož je bil oblečen v črno. Prijatelj ga je vprašal:

„Za kom žaluješ?“

„Za nikomer,“ je odgovoril ta, „le vdovel sem.“

„Peter, Jaka me je prosil, naj mu posodim jurja. Ali naj mu ga?“

„Jasno.“

„Zakaj?“

„Ker bo sicer mene prosil.“

Dijak: „Kaj je to — vitamin?“

Profesor: „Vitamin je, ki, če ga ni, povzroči bolezen.“

Bolnik zdravniku:

„Če me ozdravite, bom od veselja umrl.“

„To dekle vam je tako podobno, kot bi bila vaša sestra.“

„Že mogoče, saj je moj brat.“

„Slišala sem, da se boš vrnila k možu.“

„Res je. Ne morem več gledati, da se ima tako lepo.“

Komaj dobro poročena žena pripoveduje svoji materi o svojem možu:

„Ko sem skuhala prvič kosilo, je debelo pogledal v lonec, nato povohal, potem pa rekel, da naj vržem kosilo psu.“

„O ti zlobnež! Pa je vedno govoril, kako rad ima živali.“

Stara mama hoče uspraviti vnučka. Pa mu govori:

„Veš, Andrejček, saj grem jaz tudi s kokošmi spat.“

„A res?“ je bil ta radoveden.

„Ja, stara mama, kako pa zležeš po lestvi k njim na gredo?“

„Veš kaj, ženka, odslej mi bodo plačevali v podjetju po učinku.“

„Moj Bog, Tone, saj že sedaj tako težko živimo.“

„Ali ste vraževeren?“

„Sem. Leta 1955 nam je padla ura s stene in kmalu potem, se pravi, lani, je umrl naš stari oče.“

„Veš, ženka,“ miri mož jezno ženo, „saj bi prišel prej domov, pa sem med potjo nekaj našel. Kaj, ti povem jutri.“

Žena ni mogla zatisniti očesa. Drugo jutro je brž vprašala: „Kaj si našel včeraj med potjo domov?“

„Novo gostilno s sijajnim cvičkom.“

„No, le vzemite še en kos potice!“

„Ne, hvala, sem že dva.“

„Dva? Ne, doslej ste tri vzeli. Pa nič ne de, kar še vzemite, saj veste, da pri nas kosov ne šteje mo.“

Žena: „Že spet si pijan. Da te ni sram! Pod zemljo bi se moral skriti od sramu.“

Mož: „Saj res. Daj mi ključ od kleti!“

„Zdaj šele razumem, zakaj je Angležem čaj tako všeč.“

„Zakaj?“

„Pokusil sem njihovo kavo.“

„Sanjal sem, da sem stal na desetmetrski skalalnici. Pripravil sem se, da bom skočil v vodo.“

„In si skočil?“

„Ne, ker sem se spomnil, da sem šel spat z uro na roki.“

„Kaj res vaš Pavelček že časopis bere?“

„Kje pa! Saj ima šele štiri leta. Le križanke rešuje.“

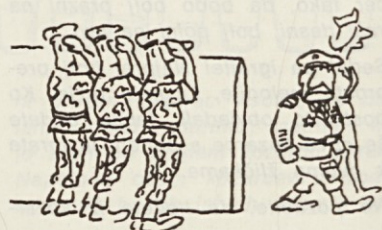
1. DEJANJE

2. DEJANJE

3. DEJANJE

„Zakaj pa ta modra kuverta meni?“
„Zato, da mi poveste, kdo povzroča korupcijo.“

NE SOLITE MI PAMETI, IMAM DIETO!

V velikem uradu je začel delati nov uradnik. Čez nekaj dni je direktor povprašal njegovega šefa, kako je z njim zadovoljen.

„Strašno nervozen fant je to. Takoj, ko sede za mizo, že začne delati.“

BRODNIKI MORAJO IZUMRETI: PREVEČ JE TAKIH, KI PREPELJEJO LJUDI ŽEJNE ČEZ VODO.

„In zagledala sem široko asfaltno cesto čez Kozjansko. Štopala sem in velik mercedes se je ustavil...“
„Kaj pa je bilo potem?“
„Nič. Zbudila sem se.“

NAJ BO ČLOVEK ŠE TAKO PRAZNOVEREN, NIKDAR NE BO ODKLONIL TRINAJSTE PLAČE.

Upokojenca med seboj:
„Na ZSJ so ugotovili, da pokojnine izgubljajo realno vrednost.“
„A, zdaj vidiš, kako so nam sindikati potrebni. Brez njih tega ne bi nikoli izvedeli.“

JE DOBRO ALI SLABO, DA IMAMO V SLOVENIJI SAMO 18 Odstotkov kmečkega prebivalstva?

● Dobro je, drugače bi imeli še manj članov ZK.

TRKAM NA VRATA, PA ME NIHČE NE SLIŠI, KO SE VSI TRKAJO PO PRSIH.

„Italija pomaga zdomcem sedemkrat bolj kot Jugoslavija!“
„Pravilno! Čemu pa naj bi Jugoslavija pomagala italijanskim zdomcem!“

JANEZ, KI STANUJE V PRITLIČJU, IN PEPE, KI STANUJE V TRET-

JEM NADSTROPJU, STA SE DOMENILA, DA ZAMENJATA STANOVANJE. SOSTANOVAVCI JIMA TEGA NE DOVOLIJO. ZAKAJ NE?

● Ljudje so se navadili, da je vedno ena in ista oseba zgoraj.

ZAKAJ PRI NAS UPOKOJENI ODLIČNIKI ŠE KAR NAPREJ AKTIVNO SLUŽIJO?

● Zato, ker so si med redno zaposlitvijo nabrali moči za delo po upokojitvi. Ne poznam nobenega rudarja, ki bi po upokojitvi še rinil v jamo na delo!

GESLO INŠPEKTORJEV S KUVERTO: PRIŠEL, VIDEL, ... MOLČAL!

„Rad bi govoril s tovarišem direktorjem.“

„Službeno ali privatno?“

„Privatno.“

„Potemtakem bi radi govorili z gospodom direktorjem.“

VEDNO ISTA PESEM: VSI LJUDJE ENAKI, VSI LJUDJE ENAKI... ENAKI KOMU, VAS VPRAŠAM?

Dinar, milijon, milijarda, leto dni zapora...

ZAKAJ RAZPRAVLJAJO O SOCIALNEM RAZLIKOVANJU SAMO NEKJE PRI VRHU DRUŽBENIH ORGANIZACIJ IN FORUMOV, SPODAJ SMO PA KAR TIHO?

● Mi spodaj nimamo časa, ker delamo, da ne bodo razlike še večje.

ALI JE PESNIK MISLIL TUDI NA ZDOMCE, KO JE ZAPISAL: NAJVEČ SVETA OTROKOM SLIŠI SLAVE...?

● Ne! Drugače bi bil tudi zapisal: Si prosti vol'jo delo 'zven države.

● Na zdomce je mislil Koseski. Saj poje: Vitezi cenjeni, kam ste namenjeni? — ...Gremo ostudniga tujca objet.

KO BOMO ZGRADILI NOVO CESTO LJUBLJANA—RAZDRTO, V KATERO SMER JO BOMO PA POTEK POTEGNILI?

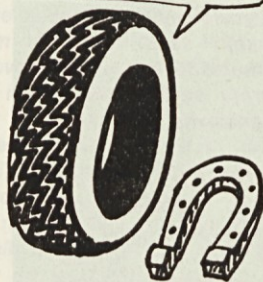
● Ste spet pozabili na delavski razred? Torej bomo naredili nekaj novih pešpoti in kolesarskih steza.

KAPITALISTI SO ZARES NEKAJ STRAŠNEGA! ŽE SPET JIM JE USPELO, DA SO ME PODKUPILI!

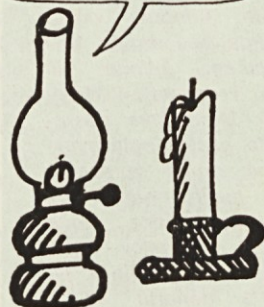
„V službo me ne vzamejo, ker nimam prakse. Prakso pa bi lahko imel samo, če bi bil že prej v službi. Pa me tudi takrat niso vzeli, ker — nisem imel prakse.“

KLEPET

TUDI JAZ POME-NIM SREČO—ČE ME SPLOH DOBJO.

JAZ SEM IZ RAZ-VITE OBČINE

Po Pavlihi

mali oglasi

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 40 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1.50 avstrijskega šilinga (ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševavca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševavca, naj pošlje v pisnu v denarju ali v mednarodnih poštinih kuponih pristojbino za dvoje pisem v tujino.

● JANKOVIČ, 17 rue de Belgrade, 54 Tuquegnieux., Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● Sodnijsko pooblaščen prevajavec za slovenski in srbskohrvatski jezik MILAN ZAGORC prevaja vse vrste dokumentov in listin. 4000 Düsseldorf-Gerresheim, Nymphenburgstr. 27, telefon 28 31 43.

● PREVAJAM slovenske, srbohrvaške in madžarske dokumente v nemščino, jih overjam, pišem prošnje in dajem informacije. Dipl.-Ing. VIKTOR v. NEGRO, 5 Köln 80, Gerh.-Hauptmann-Straße 31/II. Sodno zapriseženi tolmač. Tel. 68 54 73.

● PREVAJAVSKA PISARNA V MÜNCHNU vam ekspresno in uradno uredi vse prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje, daje informacije in poučuje nemščino po zanesljivi metodi — dipl. filolog JOSEPH ARECH, 8 München 50, Pfeilschifferstraße 21, tel. 14 13 702.

● SLOVENSKI, HRVAŠKI IN SRBSKI EKSPRES-PREVODI, sodno overovljeni: sodni prevajavec in tolmač MILENA GRATZA, 8 München 50, Menzingerstraße 195, tel. 8 12 18 20. Končna tramvajaska postaja linije 17 ali 21, nato z avtobusom 77 (Höcherstraße) ali 75 (Eversbuscherstr.).

● SLOVENSKO DEKLE, mirne narave, razočarana v ljubezni, stara 31 let, bivajoča s sinkom v Avstriji, želi spoznati poštenega Slovenca, nealkoholika. Naslov pod navedenimi pogoji v upravi Naše luči (štev. 24).

● SLOVENKA, stara 33 let, v Nemčiji, želi spoznati moškega, starega od 35 do 45 let. Zaželeno so resne ponudbe s sliko. — Naslov pod navedenimi pogoji v upravi „Naše luči“ (št. 25).

● IŠČEM ZAKONSKI PAR gostinske stroke, ki je zmožen prevzeti lokal z jugoslovanskimi specialitetami. Vse ostalo po dogovoru. Za stanovanje bo preskrbljeno eventualno tudi v hiši. —

Ponudbe na: Vincenc Draksler, 8058 Erding, Robert-Bosch-Str. 7. (Tel. 08102/3400).

● PRODRAM VILO v Ukrajinski ul. 34, Maribor-Tezno: 6 sob, 2 kuhinji, vodo-vod, parket v sobah, balkon, zidana prostorna garaža, vrt z nekaj sadnimi drevesi, brajdami, ograjen z betonsko ograjo in mrežo. Vse zelo lepo. 2 minuti od avtobusa, trgovine, mesarije in gostilne. Takoj vseljivo. Prodam, ker sem prišel v leta. Cena: 35 milijonov Sdin. Prodam za devize, najrajši za nemške marke. Informacije: Franc Prevolnik, Airmerbergsgatan 15, Landskrona, Sweden.

● ENODRUŽINSKO STANOVANJSKO HIŠO S 591 m² zemljišča proda za devize Ivanka Brodej, Slovenske Konjice, Delavska cesta NH. Ponudbe na Restaurant „International“, 4650 Gelsenkirchen, Sellhorstr. 19.

● PRODRAM kmečko hišo v vasi blizu Kranja, Jugoslavija, pod naslovom Rader Maria, Unterburg 96, 9125 Kühnsdorf, Kärnten.

● VIPAVC JOŽE, Export-Import, 7 Stuttgart 1, Böblinger Straße 164, Nemčija, telefon 60-43-62, vam solidno postreže in vam nudi PFAFF šivalne in likalne stroje, KAISER pletilne stroje, LESCHA betonske mešalnike na električni, bencinski in dizlov pogon, EISELE krožne žage za kovine, stroje in naprave za gradbeno stroko za velike in male obrate. Pošiljamo na zaželene naslove.

● JODE — JOŽE DEBELAK, eksportno podjetje, München, Marsstr. 15 (pri glavnem kolodvoru) prodaja in pošilja v vse države: motorne kosilnice, traktorje, vinogradniške škropilnice, vse kmetijske stroje in rezervne dele, betonske mešalce in samokolnice, mesarski pribor (Dick), motorne žage, stroje za predelovanje lesa, televizijske in radio aparate, magnetofone, hladilnike in pralne stroje, šivalne in pletilne stroje in vse ostale stroje za hišo in obrt.

DRUŽBA SV. MOHORJA V CELOVCU

VIKTRINGER RING 26, A-9020 KLAGENFURT (AUSTRIJA)

Vam priporoča naslednjo knjigo:

● Marjan Zadnikar, ZNAMENJA NA SLOVENSKEM

Pisatelj nam je kot umetnostni zgodovinar opisal poljska, kužna ali zaobljubljena znamenja ter naše kulturne ljudske spomenike, katere najdemo po vsej slovenski zemlji. Knjiga je velikega formata z nad 160 slikami in ima dva zemljevida znamenj na Slovenskem. 196 strani besedila s slikami in preko 60 strani celostranskih slik, vezano 105.— šil.

Ali je bil res samomor?

KRIMINALKA ZA TA MESEC

Matjaž Zalar, znani lastnik restavracije, je ležal z obrazom proti tlom v svoji spalnici. Poleg njegovega trupla je stala mlada, lepa gospa in jokala.

„Matjaž, zakaj si mi to storil?“ je obupano hlipala.

Blizu vrat je stal lepo oblečen mlad moški srednjih let. To je bil Tomaž Orel, lastnik druge znane restavracije. Ta je pojasnjeval kriminalnemu inšpektorju Janezu Krču:

„Pred dvajsetimi minutami sva prišla z gospo Tatjano Zalarjevo v Matjaževo stanovanje. Povedala mi je, ko je prišla k meni, da sta se z Matjažem sprla. Po daljšem pregovarjanju sem jo pripravil do tega, da se je hotela z možem spet poravnati. Ker je želela, da grem z njo k njemu, sem kot družinski prijatelj na to pristal. Ko sva prišla sem, je bil Matjaž mrtev. Videti je, kot da se je sam ustrelil.“

„Nisem si mogla misliti, da si bo gnal Matjaž prepir tako k srcu,“ je med solzami tožila gospa Tatjana.

Kriminalni inšpektor Krč se je sklonil k tlom in z roko, na

kateri je imel rokavico, pobral pištolo, ki je ležala na debeli preprogi poleg Zalarjeve iztegnjene desnice. Pri tem je opazil na zapestju dragoceno uro, okrašeno z diamanti. Ni se bila ustavila. Kazala je tričetrt na pet. Levica je pa ležala tesno ob truplu.

Ko je dal inšpektor Krč truplo obrniti, je zagledal smrtno rano točno v višini srca.

„Strel je bil natančen,“ je ugotovil. Potem je vprašal gospo Tatjano: „Kdaj ste videli svojega moža nazadnje živoga?“

„Razšla sva se približno ob dveh pred hišnimi vrati. Bila sem popolnoma iz sebe. Šla sem k Tomažu, saj sva prej z Matjažem pogosto zahajala k njemu in on je redno prihajal k nama. Tam sem se z njim razgovorila. Svetoval mi je, naj se čimprej z Matjažem pobotam. Najprej se mi je to upiralo, potem sem pa na ponovno prigovarjanje le pristala in se odločila, da ponudim Matjažu spravo. A prišla sva prepozno.“

„Res, tragična zgodba,“ je dejal kriminalni inšpektor Krč.

„Oprostite pa mi,“ se je obrnil h gospej Tatjani, „da vam te zgodbe ne morem verjeti. Vi in Tomaž Orel sta osumljena umora.“

Kako je mogel priti inšpektor Krč do tako nenavadnega sklepa?

(Odgovor v prihodnji številki)

REŠITEV PREJŠNJE DETEKTIVKE: Ura na roki uslužbenca Orsona je stala in kazala 10.53. Zločin se je izvršil pred 10.03, ker je tedaj natak narasel našel neznanega gosta mrtvega. Ker so zmanjkali gostu vsi količkaj vredni predmeti, bi mogla biti tudi ta ura na Orsonovi roki gostova last. Ko bi ta ura kazala 9.53, bi bil dokaz sklenjen. 9.53 bi bila ura umora: udarec roke, na kateri je bila ura, ob tla bi povzročil, da bi se ta ustavila. Neznani gost je priletel iz Londona in sicer 22. marca. Ker v Angliji z začetkom pomladi premaknejo ure eno uro naprej, je sklep jasen: neznanega gosta je umoril Orson, ki mu je potem ukradel uro. Iz tega, da je govoril neznan gost po telefonu rusko, dalje, da se je natak pisal Abramov, in končno, da je izginila aktovka z dokumenti, je treba iskati pravega načrtovavca umora v tej smeri: vsaj močan sum obstaja, da je sklenil umoriti gosta Abramov, umor pa je izvršil Orson.

PIKICA IN TONČEK

(Nadaljevanje s 37. strani)

„Kmalu okrevajte!“ je rekla Pikica za slovo. „Zdaj pa hitro. Pufi ne more več čakati.“ Dakeljček je sedel pri vratih in nepremično gledal v kljuko, kakor da jo hoče hipnotizirati. Vsi trije so se zasmeljali, potem pa sta otroka zadovoljno stekla iz sobe.

PES PRI BRIVCU

Pufi se je ustavil koj pri prvem kandelabru. Ko sta hotela otroka dalje, ni tekla za njima. Pikica ga

je morala vleči. „Že spet se sanja,“ je rekla.

„Daj sèm!“ je rekel Tonček. „Tako bomo zadevo uredili.“ Vzel je vrvo v roko in potegnil robec iz žepa, da je bilo videti bel vogalček. Potem je zaklical: „Pufi!“ Dakeljček je dvignil glavo, si radovedno ogledoval vogal ter si mislil: To je nekaj za pod zobe. In ko je Tonček stopal dalje, se je dakeljček naglo gugal za njim, strmel nepretrgoma v robček in vohal.

„Imenitno!“ je rekla Pikica. „Čudovita ideja. To si moram zapomniti.“

„Kako se ti pravzaprav zdi naša hiša?“ je vprašal. „Precèj strašna, kajne?“

„Videti je malce zanemorzana,“ je rekla.

„Kakšna?“ je vprašal.

„Zanemorzana,“ je rekla. „Ti je všeč ta beseda? Namesto: zanemorzana. Moja je. Večkrat iznajdem kakšno novo besedo. Toplometer je tudi moja beseda.“

„Toplometer namesto termometer?“ je vzkliknil. „Ta ni slaba.“

„Ni ne,“ je rekla. „Se greva smejat?“

(Dalje prihodnjič)

NASLOV UREDNIŠTVA IN UPRAVE:

NAŠA LUČ

Viktringer Ring 26
A-9020 Klagenfurt, Austria

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI:

DIREKTOR slovenskih dušnih pastirjev v zdomstvu:

Msgr. Ignacij Kunstelj, Via della Sagrestia 17, I-00120 Città del Vaticano. (Tel. 6382-3924).

ANGLIJA

Franc Bergant, Offley Road 62, London S. W. 9. (Tel. 01-735-66-55).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein.

Anton Miklavčič, Kappellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

(Tel. 0-47-62/3-34-62).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift, 6422 Stams.

„Korotan“, Albergasse 48, 1080 Wien VIII.

BELGIJA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, B-4000 Liège. (Tel. 04/23-39-10).

Kazimir Gaberc, rue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle.

(Tel. 07/36-77-54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75 Paris 20. (Tel. 636-80-68).

Franjo Pavalec, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15°. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalarič, Presbytère Ste. Barbe, Méricourt-Mines, rue de Lens, 62 Méricourt-sous-Lens.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57 Merlebach.

P. Jakob Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

ITALIJA

Slovenski dušnopastirski urad, Via dei Colli 8, 00198 Roma.

(Telefon 845-0-989).

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Telefon 0811 — 53 64 53).

Mirko Jereb, 28 Bremen 1, Kolpingstr. 3. (Tel. 0421 — 32 84 10).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Schonnefeldstr. 36. (Tel. 02141 — 29 13 05).

Slovenski župnijski urad, 42 Oberhausen-Sterkrade, Oskarstr. 29.

(Tel. 02132 — 6 26 76).

Ludvik Rot, 5 Köln 1, Norbertstr. 25. (Tel. 0221 — 24 38 89).

Slovenski župnijski urad, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 0611 — 61 02 92).

Jože Cimerman, 68 Mannheim, A 4, 2. (Tel. 0621 — 2 85 00).

Ciril Turk, 73 Esslingen, Häuserhaldenweg 36. (Tel. 0711 — 38 21 74).

Janez Demšar, 741 Reutlingen, Mittelstätterstr. 91/0.

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13.

Feliks Grm, 807 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2.

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 0811 — 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Telefon 0811 — 53 64 53).

Tine Vrečar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 0811 — 53 64 53).

Dr. Štefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus. (Tel. 0311 — 7 85 30 91 do 93).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA

Jože Flis, Djurgardsvägen 32, 633 50 Eskilstuna. (Tel. 016/11 — 31 54).

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Kapuzinerheim, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich. (Osební tel. 051-50-44-15. Hišni tel. 051-50-24-22).